НАПРѢДЪКЪ излѣзва всяка Сѫббота.

Прѣдплата.

За годинѫ, вѫтрѣ въ Дѣржавѫтѫ 1 [illegible] Лира [illegible]. За 6 мѣсеца по-[illegible]. За година вънъ отъ Дѣржавѫ [illegible] джидіета. За 6 мѣсеца [illegible] джидіета.

Частоятелитѣ отговарятъ за заплатата и зематъ на 15 едно, като съберѫтъ отъ 5 спомоществованія на горѣ.

НАПРѢДЪКЪ

ВѢСТНИКЪ, ЗА НАРОДНЫ, ПОЛИТИЧЕСКЫ И КНИЖЕВНЫ НОВИНЫ

Спомоществованіята почнуватъ отъ началото на всякой мѣсецъ.

Подписката на спомоществованіята става: **Въ Цариградъ при Ив. Найденова** Редактора и притяжателя — Агопіанъ-Ханъ № 14.

Статіи и дописки за общеполезны и народны работы са вмѣстяватъ съ благодареніе, но въ всякой случай трѣбва да сѫ снабдени съ потрѣбнытѣ подписы.

За частны извѣстія са плаща по 2 гроша на редъ.

Испращанытѣ за обнародване статіи и дописки на задъ са не вращатъ.

Важно извѣстіе.

На 30 й на тозъ мѣсецъ, Юнія, свръшва са и второто 6/мѣсечіе на 9 тѫтѫ годинѫ, а отъ началото на Юлія почнува 10-тата година на «Напрѣдъкъ».

Тука прѣди всичко ный смы длъжни да изразимъ благодареніето и признателностьтѫ си къмъ нашить почитаемы Настоятели и спомоществователи въ Тулчѫ, Свищовъ, Шуменъ, Русе, Пловдивъ, Велесъ, Софіѭ, Самоковъ, Букурещъ, Браилѫ, Плевенъ, Котелъ, Казанлѫкъ, Старѫ и Новѫ-Загорѫ, Аскьой, Варнѫ, Правадіѭ, Горніѭ Орѣховицѫ, Чирпанъ, Сливенъ, Врацѫ, Лом-Палечь, Еленѫ, Дрѣново, Лѣсковецъ (Нишко) и др. — за дѣто нѣкои еще въ началото на годинѫтѫ, и други макаръ и по послѣ при първото ни поканванье приобрѣтѫхѫ да и внесѫтъ напълно стойностьтѫ на прѣплатить си листове и да ни олесніѭтъ колко годѣ въ прѣдпріятіето. Отъ помѣнытѣ мѣста има нѣкои наистина кои-то не ни сѫ са издлъжили напълно, но надѣемъ са че и тѣ ще сторятъ това тыл-ки и прѣди 30 й Юнія, т. е. прѣди да почне 10-тата година на «Напрѣдъкъ».

Не можемъ обаче да утаимъ скърбьтѫ си на тозъ часъ за дѣто отъ нѣкои мѣста и день днешенъ показватъ ледено равнодушіе и пазятъ мрьтвешко мълчаніе къмъ нашить и прѣзъ лѣта и съ честны писма воззванія. Такывато безъ съмнѣніе си мислятъ че като и безъ тѫжынытѣ пары да свръшва работата на вѣстникътъ, не е нужна да бързать да ни са издлъжаватъ! Но знаятъ ли тѣзи господинавци съ каквы тѫжкы, съ колко притѣсненія ный смы мо-гли да сключимъ настоящѫтѫ годинѫ на «Напрѣдъкъ»? О! настрѫхвамы ный като си помислимъ това, и особенно колко смы задлъжнили и че трѣбва единъ день поч-тенно да са наплатимъ!

Но какъвъ ли ще бѫде вынѫкы сѫдба на бѣдныть вѣстникари? Увы! по-ми, по двѣ, а че и по пять и по де-сеть да има да земе человѣкъ заслужены изработены пары съ стотины лиры, а вмѣсто да нѣма на половина лира и да са нуди отъ дѣ да земе за да испрати ли-ста и отвѣтъ си съ пощѫтѫ — както го на-правихмы ный минѫлѫтѫ седмицѫ и не мо-жахмы да испратимъ съ турскѫтѫ по-щѫ въ понедѣлникъ послѣднійтѣ си 45 брой! За да са избѣгнѫтъ прочее за напрѣдъ всич-кы тыл неудобства, ный рѣшавамы отъ сега да земемъ слѣдующѫтѫ общѫ за всич-кы мѣрки, които и строго ще пазимъ, а всякой който бы пожелалъ да пріема «Па-прѣдъкъ» длъженъ е да са съобразява съ нѣѭ. Ето тѫзи мѣрки:

1-о Всякой който желае да получава «Напрѣдъкъ» длъженъ е да си прѣдплати поне за едно шестмѣсечіе.

2-о Всякой поръчка за повече вѣстни-ци, несъдружена съ прѣдплатѫтѫ имъ по-не за три мѣсеца, нѣ ще са зема въ вни-маніе и вѣстници нѣма да са испращатъ.

3-е Всякой Настоятель, който събере отъ **петь** *спомоществованія на горѣ, ще има право да задържи отъ стойностьтѫ имъ едно на петнадесеть, както и до сега.*

4-о Всякой Настоятель, който събере отъ **десеть** *спомоществованія на горѣ, ще задържа едно на десеть.*

13 Юнія 1875.

Редакціята.

Политическы размышленія.

При всичкытѣ успокоителны разглашенія на кабинетытѣ общого мнѣніе все еще слѣдува да е метеорно. Ще са спази ли мирътъ, ще стане ли война? Ако стане война, какво ще прави Англія, Италія и др. Това е, токо кажи и днесь общата тема на разискваніе и недоумѣніе. Общинытѣ са намѣрватъ въ нѣкакво си недовѣріе за бѫдущето, и на това, искатъ да кажѫтъ нѣкои да е причина закрѣпеніето на съюзътъ между тримата императоры.

Като плитки въ политикѫтѫ ный нито да подтвърдимъ можемъ това нито да го отречемъ, но забѣлѣжвамы и ный че въ Европѫ прѣобладава политическый мистицизмъ въ династическытѣ съвѣты и нѣкакво си круго различіе на политическытѣ интересы отъ общественытѣ. И мнозина сѫ които искатъ да увѣріѭтъ че този съюзъ е съюзъ на оръжіята и нѣма никакъвъ космополитическый характеръ, какъвто иматъ международнытѣ конференціи на наукытѣ и на всемірнытѣ интересы. Този съюзъ казватъ еще тѣ, тежнѣе да са разширочи чрѣзъ прозилитизмъ, а обнасяніето му са показва заплашително и като висяще надъ главытѣ на другытѣ.

Европейскыйтъ печатъ слѣдува еще да прѣдръкква монотонно послѣднійтѣ епизодъ на дипломаціѭтѫ въ който прѣдстои като сумнително и неопрѣдѣленно положеніето на четырнѣ силы, а еще повече неопрѣдѣленна и тьмна причината на епизодътъ. Таквозъ нѣщо са случава и ще са случаватъ такъвъ нѣщо, докуватъ нѣщо, до когато прѣобладава монархическата и войскодьржавната система, която дѣли общественѫтѫ цѣлокупность на двѣ отличите ны части, на династвующи и династвуемы или на изнурители и производители.

Недоумително е наистинѫ защо Прусія показа намѣреніе или желаніе да нападне и пакъ врѣзъ Францѫ, да ли защото Франца чрѣзъ прѣустроеніето и улучшеніето на войскѫтѫ си става на ново силна, или защото Пруссія въ совѣстьтѫ си са бои отъ въспрѣтіето на Френцытѣ и желае систематическы да си остане Франца вѣчно немощна и унизена въ материкътъ на Европѫ. Френцитѣ вѣруватъ това второто, а и Прусситѣ, разумѣва са, желаѭтъ го.

Право си е казалъ Молтке, че Германія е принудена да пази въоружено за полвинъ столѣтіе това което е завоевала въ нѣколко мѣсеца само. Смысьлътъ на тѣзи думы е дълбокъ, и осѫжда явно началото на завоеваніята. И отъ това излѣзва че дѣлото на Бисмарка, въспоставяніето на германскѫтѫ имперіѭ е дѣло на раздоры, на трайны страхове, на многоубійственны бояве и многовидны разорения за Европѫ еще на петдесеть годины! Дѣто ще са каже за петдесеть годины еще народитѣ на цивилизаціѭтѫ трѣба да са ръватъ едны другы като дивы звѣрове и въ продълженіе на петдесеть годины да пълнятъ съ трепетъ, съ кланія и опустошенія всяко землище на кръвнишкото си пѫтуваніе.

Логыката на лакомството на силныйтъ е явна, и Прусситѣ са не двоѭтъ ни най малко да претендиратъ че за оздравеніе на *новѫтѫ* германскѫ имперіѭ иматъ нуждѫ отъ присъединенія на земи и къмъ сѣверъ и къмъ югъ, и къмъ истокъ и западъ. Но само злинытѣ на завоеваніята не сѫ доста; подъ прѣдлогъ на спазваніе завоеваното слѣдува систематическото гнѣтеніе за изглажданіе на разницѫтѫ и за сливаніе на присъединенното. Кой знае какво става днесь въ Елзасъ и Лоренціѭ за двойното това изнародваніе!

* * *

Прусскыйтъ печатъ са подгавря съ лордъ Дерби за намѣсваніето му въ запрѣдвараніе ужь на опасностьтѫ, която заплашваше мирътъ; а отдава всичкѫтѫ стойность за отстраненіе на тѫзи опасность на съюзника императоръ на сѣверъ и слѣдува еще да утвърдява че Франца чрѣзъ увеличеніето на войскѫтѫ си дала праведнѫ причинѫ да ѭ заплашатъ Прусситѣ. Френскыйтъ печатъ исказва благодаренія на Англіѭ за намѣсваніето ѝ. А пъкъ англійскыйтъ печатъ характеризира тый намѣсваніе като мистицизмъ.

Таимсъ който свръшваше по-прѣди членътъ си върху този прѣдмѣтъ съ заплашваніе на бой, обнародвалъ е новъ членъ, въ който иска да каже че Англія нѣма да харчи вече *милионытѣ си* за да помирява онѣзи които са каратъ и са бѣѭтъ въ Европѫ, и че системата на «не са смѣсямъ» которто освети Гладстонъ отъ щаденіе къмъ финанціалнытѣ интересы на мѣстото, наслѣдственнытѣ Торіи, които са не отличавать вече въ политикѫтѫ, нито сѫ прѣобладающи въ камержѫтѫ на лордоветѣ, ще да ѭ осъвръшествуватъ и ще ѭ въздигнѫтъ на догматъ въ англійскѫтѫ политикѫ. *Таимсъ* който прѣдставлява общото мнѣніе на англійскый народъ, или който има голѣмо влияніе врѣзъ него, произнася са така що са вижда че Англія не е [illegible] говска.

Словото на министра по външнитѣ дѣла на Англіѭ е прѣтърсено и тълкувано и отъ противудѣйствующѫ духъ. Но отъ всичкы тѣзи прѣтръсвания, тълкуванія и кореспондиранія не може да са извади никакво опрѣдѣлено заключеніе, нито опрѣдѣлено събытіе, за да са просвѣти както трѣба и точно работата на дръкваното запрѣдваряніе на опасностьтѫ, освѣнъ това дѣто станѫ явно че Германія не е спокойна, нито вѣрва на каквото и да е увѣреніе отъ Францѫ, колкото миролюбива и искренна да бы са прѣположила да е Франца въ увѣреніята си. Тѣзи силы една другѫ са невѣрватъ вече и едната гледа какъ да прѣдвари другѫтѫ и всяка една отъ тѣхъ са смущава и настрѫхва отъ всяко нѣщо подѣйствованіе или вѫтрѣшно приготовленіе на другѫтѫ.

Любопытно е обаче претендираніето на Германіѭ, както са вижда по вѣстницытѣ, че тя има ужь право да прогласи войнѫ противу Францѫ, по тѫзи причини че тя е прѣустроила и увеличила войскѫтѫ си, или повече за причинѫтѫ че тя са е твърдѣ скоро провдигнѫла отъ дълбокытѣ и смьртны рани на Мецъ, на Седанъ и въ прѣлаваніето на Парижъ, и то когато републиканската Франца нѣма ни единъ съюзникъ, а императорската Германія има съюзници двѣ имперіи, а врѣзъ това има пріятель и шведскыйтъ царь Оскарда, който вчера еще въ Берлинъ изсказа желаніето за спобратименіето и съдѣйствіето на неговытѣ войскы и народы съ тѣзи на Германіѭтѫ.

Франца нѣма по-многобройнѫ войскѫ отъ германскѫтѫ, която състои отъ три разреда, отъ редовнѫ войскѫ, отъ народнѫ гвардіѭ и отъ всеопълченіе (landsturn). Но Франца нѣма и никакъвъ интересъ отъ войнѫтѫ нито като държавѫ, и ако са прѣдположи че нѣкоя партія отъ династическый интересъ поиска да ѭ увлече въ опасностьтѫ на войнѫтѫ, за да са ползува тя вѫтрѣшно отъ тѫзи опасность; повече е вѣроятно че противната партія, републиканската, никакъ не ще пожелае това, и нито ще допусне да са отвори война.

Единкыйтъ кабахатъ на Францѫ е че е изгубила двѣ провинціи и че като голѣма държава иска да спази степеньтъ си и нравственото си влияніе въ Европѫ, и то когато исполиско съюзничество отъ императоры иска да са наложи врѣзъ другытѣ държавы въ Европѫ и да си гы придружи дипломатическы или чрѣзъ уплашваніе като подчинены владѣтелства, защото какво друго е слабъ и безсиленъ другарь спрямо съсрѣдоточены силы?

Отъ това са познава най добрѣ че политическата гегемонія на императорытѣ е анахронизмъ за Европѫ и най вече върху онѣзи държавы у които обычаитѣ на по-старѫтѫ цивилизаціѭ отъ день на день са разрушаватъ и са замѣняватъ съсъ по-свободолюбивы системы и постановленія. Философіята на вѣкътъ е упразднила и е направила умразенъ и грозенъ мистицизмъ и вещественото величіе на политикѫтѫ, но тѣ иматъ белкымъ еще нѣколко врѣме да повърлуватъ.

Размышленія за имперіѭтѫ.

I.

По поводъ на разискванытѣ въ турскѫтѫ журналистикѫ въпросы за имперіѭтѫ единъ отъ мѣстнытѣ вѣстници прави слѣдующытѣ размышленія:

Отъ нѣколко врѣме [illegible] бѣлѣжва въ по-важнытѣ листове на турскыйтъ печатъ въ столицѫтѫ едно достопохвално стремленіе къмъ съразысканье и разрѣшеніе на великытѣ и жизненны въпросы на имперіѭтѫ. А тый разрѣшеніе или по-добрѣ да кажемъ практичното рѣшеніе става изъ день въ день коренна необходимость за земытѣ и народытѣ които са намѣрватъ подъ скиптра на Н. Величество Султана въ тритѣ части на старыйтъ свѣтъ.

Населеніята на отоманскѫтѫ имперіѭ, разнообразны по народословытѣ и племенны раздѣленія, по религіитѣ и езыцитѣ, разнообразны еще и споредъ самытѣ политическы и управителны системы (както що сѫ подвластнытѣ) ставать безъ съмнѣніе неудобоуправляемы или малко могѫтъ да са подведѫтъ подъ единообразнѫ системѫ, тый що да пріематъ отъ голѣмыйтъ управляющый центръ сѫщытѣ движенія отъ ржкѫтѫ на законодателя. Турската имперія прилича въ много отношенія на древніѭтѫ римскѫ, было споредъ множеството было споредъ разнообразностьтѫ и пространството на подданицитѣ или на подвластнытѣ ней земи и народы. Но тя въ сѫщото врѣме прилича, въ по малкѫ степень, разбира са, и на нѣкои отъ съврѣменнытѣ дьржавы, каквото що сѫ Россія и Велика Британія, които обаче и добрѣ или поне по добрѣ и по цѣлисходно отъ Турціѭ управляватъ своитѣ подданици и своитѣ разновидны населенія. Россія владѣе въ едно земно пространство отъ около 20 миліона четвероуголны кылометры, 80 миліона души. Велика Британія на едно почти равно пространство начелствува надъ повече отъ 200 миліона граждани и подданици. Турція въ едно земно пространство отъ 5 миліона четвероуголны кылометры, т. е. много по горнѣ отъ пространството на всякѫ единѫ отъ другытѣ европейскы държавы заедно съ владѣніята вънъ отъ Европѫ, (т. е. отъ пространството на Германіѭ, Францѫ, Испаніѭ и пр.) господарува надъ 40 миліона жители, отъ които 16-тѣхъ миліона (освѣнъ (!) подвластнытѣ княжества), съставляватъ европейскѫ Турціѭ.

Както Велика Британія, и особенно руската имперія, тый и отоманската управлява множество племена, религіи и езыци различны, отъ които *мюсюлманскы* сѫ Турци, Араби, Маври, Сиріани, Халдейци и пр. Друзи, Кюрдове, Татари, Албанци, Черкези, а *христіанскы* сѫ Славени, Романи, Арменци, Гърци, Сиріани и Халдейци, Албанци, Евреи и Цигани.

Споредъ вѫтрѣшнійтѣ организмъ на управленіето и правителственото за всичко съдьржаніе нѣма съмнѣніе че Россія прѣвъсхожда Турціѭ, но несравнено повече ѭ прѣвъсхожда Велика Британія въ всичко и, което е по практично, въ материалното развитіе на държавѫтѫ, а най вече въ собственно британскѫтѫ земѭ. Всичкото пространство на земѭтѫ на туй уставно царство е петь пѫти по голѣмо отъ турското, а населеніето шесть пѫти повече. Има обаче друга една удивителна разлика между двѣтѣ дьржавы, разлика, която произвожда всичкытѣ другы разлики и отличавания. Туй коренно отличаваньe между Турціѭ и Великѫ Британіѭ състои главно въ това, че тамъ законитѣ са постановяватъ непосредственно отъ множина, а посредственно отъ повечето или по добрѣ да са каже отъ всичкытѣ жители чрезъ едно споразумѣніе, което въ Англіѭ са именува Об-[illegible] характеристики за да са отличава въ всяко благоврѣміе, но което въ Турціѭ е съвсѣмъ неизвѣстно нѣщо — че тамъ сѫществува печатътъ, органъ чрезъ който всякой гражданинъ може да говори на всичкыйтъ свѣтъ за всяко нѣщо, за всяко лице и всяко дѣло, да казва цѣлѫ истиннѫтѫ колкото и да е горчива и непріятна тя, стига само да не надминува прѣдѣлытѣ на благолѣпіето и благопри[illegible]ето на езыкътъ; — че тамъ сѫществуватъ два голѣмы съвѣти, единътъ на богатытѣ, а другыйтъ на народътъ, който е и по силныйтъ и са избира направо отъ самыйтъ народъ, а безъ мнѣніето и рѣшеніето на тѣзи два съвѣта заедно нищо не става въ царството, ни една лира ни една пара са не похарчва за каквѫто и да е работѫ или за което и да е лице; че тамъ всичко щото са рѣшава, всичко щото става и всичко щото са харчи, подлѣжи подъ испытванье, подъ общо обсѫжданье въ всичкытѣ му подробности и нищо са не извѣрша безъ причинѫ или и безъ опрѣдѣленъ законъ. А тѫзи правднѫ за обсѫжданье, т. е. да са иска слово и за най малкото дѣло и за най малкото употребленіе имѫтъ ѭ всичкытѣ жители; че тамъ най сетнѣ, и правителството и народътъ и управляющи и управляеми са грижатъ прѣди всичко за двѣ работы, т. е. да са образуватъ и да изучватъ всичко що-то са случава по всичкото царство и по всичкыйтъ свѣтъ; а за испълненіето на тѣзи двѣ нужды имѫтъ безбройне средства за съобщеніе и споразумѣніе, безбройны образователны заведенія и училища, публичны листове, частны сдружавания за всякой прѣдмѣтъ на умственно и вещественно развитіе.

Тука не ще испытвамы по тъко за другытѣ великы и практическы разлики които сѫ слѣдствія на горѣреченытѣ основы и които *са виждатъ* по всичкѫтѫ си вещественѫ огромность въ тритѣ по главны и отдавна извѣстны признаци на практическыя животъ — земледѣліето, промышленностьтѫ и търговіѭтѫ. Въ прѣдлежащѫтѫ нашѫ темѫ, която нарекохмы «Размышленія за имперіѭтѫ,» главната ни цѣль е да са занимаемъ съ управителныйтъ нейнъ организмъ, и вѣроятно е че въ крайтъ ный ще простремъ словото си, но безъ съмнѣніе по изобщо, и за материалното състояніе на дьржавѫтѫ. А земамы поводъ отъ достопохвалното прѣдначинаніе на турскѫтѫ журналистикѫ, която види са вече да разбира по дълбоко великото значеніе на публицистикѫтѫ. Истѫтѫ тѫзи турскѫ журналистикѫ имахмы ный прѣдъ видъ когато въ началото на настоящѫтѫ годинѫ казвахмы, «че турското племе като напрѣдне въ образованіето може да стане силна и неразрѣшима врѣзка на двата материка между монархическѫ Азіѭ и уставнѫ Европѫ.» На истѫтѫ тѫзи турскѫ журналистикѫ ный призовавамы вни-

маніето и съучастіето въ широкото и великодушно разискваніе на жизненитѣ въпросы на имперіятѣ, защото той е или може да стане естественыйтъ и истинскый тълкователь на отоманското племе, интереситѣ и животътъ на което са тѣсно свързуватъ за напрѣдъ съ разнытѣ народы съ които живѣе на Истокъ.

По индустріята.

Въ 36-ій брой на народныйтъ ни органъ «Напрѣдъкъ» ный бѣхмы писали единъ членъ върху съдружваніето, въ който изброихмы благытѣ резултаты, които произлѣзватъ отъ него. Казахмы, че нашето економическо прѣжваніе лежи въ осѫщественіето на принципътъ за съдружваніе. Казахмы, че за да можемъ да избѣгнемъ отъ устата на грозната сиромашія, която е зинѫла да ни погълне, нѣма друго по спасително срѣдство, освѣнъ да са въведе и настани въ нашето търговско работническо съсловіе този плодовитъ принципъ. Обѣщахмы са да направимъ едно сравненіе на нашытѣ произведенія съ Европейскытѣ. За това ный ще поговоримъ сега нѣколко думы, които са отнасѭтъ върху индустріята, и ще захванемъ малко по издалечь за да разумѣемъ по добрѣ.

Днесъ въ втората половина на XIX вѣкъ въ просвѣтенытѣ държавы са извършватъ чудесны улучшенія въ промышленностьта. Днесъ образованытѣ народы полагѫтъ голѣмы старанія и грижи за да улучшѫтъ произведенія-та си; тѣ са грижѫтъ да имъ придадѫтъ една такава здравина, една такава лѣскавина, щото да заслужватъ колкото е възможно по голѣма важность. Нѣма държава въ Европа, която да не глѣда на свята своя длъжность да распространява тая идеѭ въ массата на народа. Въ Англія, Франція и Австрія спомагѫтъ за производителна работа най благороднытѣ и най богатытѣ граждани. Тѣй тамъ всѣки жертвува и са старае за да подобри положеніето си, да осигури поминъкътъ си, че тѣй са наслаждаватъ съ богатство и слава.

Да са завърнемъ сега отъ Англія, Франція и Австрія и да додемъ въ нашата любима татковина. Познато е всѣкиму, че изъ нашето отечество са извозятъ много стоки въ сурово състояніе, и са продаватъ на чужденецътъ европеецъ съ една долая цѣна. Не са минава много време, виждаш са пакъ сѫщата стока, преработена, поизгладена, олъскавена и префинена, и са купува сто пѫти по скъпа отъ колкото е была купена по напрѣдъ. А коя е причината на това? Чужденецътъ европеецъ е вѣщъ и опытенъ, знае какъ да направи отъ суровата работа печена, чиста и префинена, защото той не работи като насъ по традиціи отъ старо време, нъ чрѣзъ най новытѣ осъвършенствовани орѫдія. Той умѣе какъ трѣбва да работи, работи съ по много увѣреность и по малко бѣдствува да побърка бѫдницата си.

Ако вникнемъ и разгледамы облеклата, съ които ся обличамы и всичкы господарскы облечени господиновцы; ако разгледамы мобилытѣ, съ които си укычвамы и украсявамы кѫщата, ный ще видимъ че всичкытѣ тыя стоки, всичкытѣ тыя украшенія сѫ внесени изъ вънъ, и за които сѫ са потрошили сумма пары. Когато бы са осѫществила възможностьта да са изработватъ у насъ поне нѣколко отъ тыя стоки, то тогава парытѣ, които потрошавамы за тѣхъ ще си останѫтъ у насъ. Нъ до тогава, до когато не въведемъ индустріята въ нашето земледѣлческо, търговско и въ всѣко изобщо работеніе, до тогава нашето матеріално напрѣдваніе ще е се слабо. Трѣбва да знаемъ, че характеръть на индустріялнытѣ прѣдпріятія може да развіе благосъстояніето на единъ народъ и да го направи да напрѣдпува скоро и силно.

Индустріята е толкова потрѣбна за насъ, колкото ни е потрѣбна храната, съ която са хранимъ. Нъ кой пѫть трѣбва да хванемъ, щото да можемъ да ѭ добыемъ? Частнытѣ капитали на нашитѣ по имотны търговцы не могѫтъ да създадѫтъ индустрія, защото нѣматъ до толкова голѣмъ фондъ за такова прѣдпріятіе. Ный можемъ само тогава да си създадемъ индустрія, когато по напрѣдъ са съдружимъ, когато по напрѣдъ са осѫществи принципътъ за съдружваніе. Когато са осѫществи този принципъ, тогава ный можемъ смѣло да са пуснемъ да разработвамы полето на индустріята, да улучшавамы нашитѣ сурови произведенія, и ако не отведнъжь въ сичкытѣ клонове на индустріята, а то въ нѣкой само изъ най напрѣдъ.

Съ радость са научвамы че въ Търново единъ нашъ съотечественикъ построявалъ една фабрика за ваденіе на добъръ сапунъ. Сѫщо са научвамы, че въ Заара и въ Габрово са правели по една фабрика за ваденіе на печени гьонове и видела. Въ Севлієво са работѭтъ столове, които има са надѣжда да са поосъвършенствуватъ, и тогава ще могѫтъ да са сравнѭтъ съ оныя, които ни идатъ отъ Віена и Марсилія. Нъ прѣдпріимачитѣ на тѣзи заведенія колко голѣмы спънкы посрѣщѫтъ въ работата си! Ный не трѣбва ли да помогнемъ на тыя наши съотечественицы, които сѫ са заловили за такава свята работа? Не трѣбва ли да гы насърдчимъ въ прѣдпріятіята имъ? Да, разумѣва са, трѣбва да имъ подадемъ ржка за помощь и [illegible] въ прѣдпріятата имъ работа. Сурава стока за фабрикація на тѣзи нѣща излѣзва у насъ доста и е евтена, остава само да са съдружѫтъ нѣколцина и да основѫтъ такива фабрикы, тогава парытѣ, които излѣзватъ изъ отечеството ни за купуваніе на такива нѣща, ще си останатъ въ фондътъ на народный имотъ. Ный не са надѣвамы да има нито една причина, по която на фабрикы работени тѣзи нѣща у насъ да бѫдѫтъ по долни отъ оныя, които ни идѫтъ отъ вънъ.

Ный не смы до толкова лишени отъ индустріалны таланты, та да не можемъ да си поулучшимъ произведенія-та. Ный можемъ, стига да искамы, и индустріята е готова да ны пригърне. Европейцы, които сѫ пѫтували по нашитѣ мѣста не отказватъ истинската способность на Българина. Маджарскый художникъ господинъ Канитъ е най точно послѣдвалъ пѫтуванія-та си по нашитѣ страны. Той е обнародвалъ дълги членове въ европейската журналистика за насъ Българытѣ, за българската индустрія. Прѣди нѣколко време ный видѣхмы въ «Журналъ офисіелъ дье за републикъ франсезъ» едно твърдѣ любопытно изложеніе заето отъ «Осландъ» написано отъ господина Канитъ, върху българската индустрія. При всичкытѣ другы произведенія, на българытѣ, които той описва, ный ще извлечемъ само слѣдующыя откъсъкъ.

«Въ градоветѣ, пише господинъ Канитъ, почти на всѣкадѣ женытѣ работѭтъ една бозева лека матерія, отъ която мѫжетѣ си правѭтъ лѣтны дрѣхы. Много балканскы паланкы обработватъ този индустріяленъ клонъ, изнасятъ произведенія-та му на вънъ, и правѭтъ една серіозна конкуренція на Австрійскытѣ и Англійскытѣ легкы платове и матеріи.» Ный нѣма да прѣвождамы всичкытѣ този членъ, защото го има вече прѣведенъ и напечатанъ въ единъ отъ тѫзъ годишнытѣ наши народни календары.

Ный не трѣбва вече да работимъ въ духътъ на традиціитѣ отъ старо врѣме. Врѣме е вече да видимъ какъ работѭтъ нашитѣ съсѣды, та и ный да захванемъ да работимъ и да покажемъ въ работеніето доста куражъ. Пѫтьтъ ни е отворенъ, стига ный да имамы добра воля, съгласіе и постоянство.

Севлієво, 23 Майй 1875.

Захарія К. Дасказовъ.

Гимнастиката.

Като не на бива въ нищо почти, та чо не на бива никакъ и въ отхраната, която давами на дѣцата си. Българската майка не само че не знае какъ да улеснява и подспомага тѣлесното и умственно развиване на дѣцата си, дордѣ сѫ тѣ подъ нейний надзоръ, но много пѫти и сама прѣчи на туй развиване да не може да достигне своето съвършенство. Тя е проста, не разбира положението си, и прѣдразсѫдъци и суевѣрия я повечето ржководятъ прѣзъ туй врѣме, когато тя като въспитателка изпълнява своитѣ длъжности къмъ милитѣ си рожби. Голѣми сѫ злинитѣ, които произлизатъ отъ простотата и неумѣянието на нашата майка, и нѣма да излъжемъ, ако кажемъ даже, че тя сама много пѫти става причина да се излагатъ дѣцата ѝ на различни болѣсти па даже и на смьрть.

За да се увѣрите въ туй, взрѣте се въ начина, съ който Българката отглѣдва дѣтето си, погледнете какво върши тя покрай неговата люлка, както и прѣзъ всичкото врѣме дордѣ е то подъ надзора ѝ, присмѣтнете заблужденията, въ които на всѣки часъ може да испадне, и вий тос-часъ ще се съгласите съ насъ заедно, че ней липсува всичко, коего ѝ е потрѣбно въ практический животъ, когато трѣбва тя да занимава положение като просвѣтена и разбрана майка на челядь. Ако малкото дѣтенце, увврзано като най-голѣмъ злодѣй, рѣче да искаже съ плачь, че има негдѣ да му убива или да му стиска нѣщо, нашата майка не знае друго освѣнь да тъпче цицата въ устата му, и сетнѣ, ако то не престане и продължава все повече да плаче, тя, вмѣсто да се постарае да види гдѣ, и отъ какво се то безспокои, ще нарече туй просто уроки, па ще трьгне тогава по баби и по врачки да му бае, да го кади, да му гаси вѫглища и пр. Ако ли пакъ малкото дѣте не може по нѣкакви причини да спи, тя пакъ нѣма да дири тѣзи причини, знае да натъпче 1-2 афионови хапове въ устата на невинната си рожба и да я накара тъй ще не ще да мирува и да спи. Още по-лоше и по-жестоко постѫпва нашата майка, ако дѣтето е дѣйствително болно, защото тогава нѣма да повѣрва на срѣдствата, които ѝ дава положителната наука, нѣма да се довѣри на лѣкаря, а тича да извърши точно всички бабишки показвания.

Колко ли майки не испращатъ тъй рано рано своитѣ чада! Какви и колко глупави таквизъ постѫпки, плодъ на простотата, нѣма да срѣщнемъ ний около отхраната на дѣцата си! Колко [illegible] не усвояватъ и правственно и тѣлесно милитѣ си рожби, като немогѫтъ да откриѭтъ или занемаряватъ тѣхни нѣкои недостатъци още въ самото имъ начало, а ги оставатъ да хванѫтъ коренъ и да порастнѫтъ въ тѣхъ. Но азъ не могѫ да продължавамъ тука да описвамъ картината на грозницитѣ и скърбни онѣзи явленія, които се съглеждатъ въ крѫга на Българката като майка-въспитателка, и които имѫтъ за причина нейното неумѣяние и незнаяние да върши съзнателно длъжноститѣ си. И ако се отстранихми тука нѣколко отъ прѣдмѣта си и да споменемъ нѣщо за тѣхъ, то бѣше, едно, за да подсѣтѭ милитѣ си сестри за злото, което тѣ съ незнаянието си струватъ на челядьта си, та да обрьщатъ тъй по-голѣмо внимание върху високото си послание, като се приготвуватъ за него чрѣзъ здравата наука, и друго, за да покажѭ, че като прѣзирами почти всичко, което се отнася до физическата и душевна отхрана на дѣцата, ний прѣзирами и хубавитѣ онѣзи срѣдства, които могѫтъ да направятъ дѣцата ни силни и тѣлесно и умственно, и отъ които е и «гимнастиката,» за която сьмъ намислила да поприкажѫ тука, като се ползувамъ отъ хубави нѣкои съчинения по тѫзи часть.

I.

Гимнастиката заключава въ себе си всички онѣзи упражнения и кършения на снагата, чрѣзъ които тѣлеснитѣ орѫдия добиватъ сила и пѫргавина. Ако на дѣцата не прѣчи болѣсть, или ако се не обхождами ний много строго съ тѣхъ и не имъ бранимъ, тѣ по влѣчението на самата природа, всякога сѫ наклонни къмъ гимнастическитѣ упражнения. Най-първото таквозъ упражнение е плачьтъ на новорожденото дѣте, отъ който се расширочаватъ гѫрдитѣ, ускорява се кръвообрьщението, усилва се дѫхането. Сетнѣ, като получи отъ природата нѣкаква сила на месата си, дѣтето иска да я употрѣби и на работа. То обрьща поглѣда си къмъ свѣтлината, сили се да се освободи отъ врьзкитѣ и се радва на постьпенно растящитѣ свои сили. А като стѫпи въ отроческитѣ си години, тогава всичкий му животъ се обрьща въ дѣятелность. То ходи, тича, скача, лази, бори се, играе, повдига нѣщо, цапа въ водата, въртн се, приказва си нѣщо или си тананика и др. т. Въ тѣзи обикновенни дѣйствия на дѣцата се показватъ разнообразно отъ день на день растящитѣ имъ сили. Но тѣзи упражнения, които произлизатъ отъ влѣчението на самата природа, не трѣбва просто да подчинявами само на порядъкъ, но трѣбва още да ги разнообразимъ, да ги насочвами къмъ извѣстни цѣли и да ги съвършенно съгласявами съ тѣзи цѣли. Отъ тука произхожда *искуствената гимнастика.*

Гимнастиката играеше голѣма роль въ старата отхрана у Гьрцитѣ, особенно у Спартанцитѣ, и у Римлянитѣ. Скачанието, тичанието, бореніето, играніето на дискъ или на джеритъ и пр. бѣхѫ главнитѣ имъ упражнения. Занемарена отъ падението на грьцката цивилизация, гимнастиката захванѫ да се почита пакъ отъ четиредесеть години на самъ. Списанията на Дезесарта и на Жанъ-Жакъ-Руссо подбудихѫ туй възобновление. Гимнастиката се най-напрѣдъ обработи въ Англия, сетнѣ въ Саксония, Швейцария и Пруссия, гдѣто се введе даже въ особенно прѣподавание; подиръ въ Швеция се приложи въ лѣкуване на болѣсти отъ докітора Линга, и въ Франция, прѣпорѫчвана и отъ по-напрѣдъ, гимнастиката начинѫ да се турга въ практика въ 1818 год., и днесь лицентѣ, коллежитѣ и почти всички въспитани домове, даже и тѣзи, въ които се отхранватъ дѣвойкитѣ, имѫтъ си гимнастически курсове.

За голѣма жалость, обаче, тѫзи толкова вопиюща нужда не се е усѣтила още у насъ, отъ изравнението на която зависи укрѣпяването на здравето ни, и то особенно въ тѣзи обстоятелства, въ които ни поставя наший отъ день на день по-истъненъ животъ, и гимнастиката освѣнь гдѣто не се употрѣбява по кѫщитѣ, но не си е взела мѣсто още и въ нашитѣ училища, което не е никакъ добро. Нашитѣ въобще не знаѭтъ какво нѣщо е гимнастиката и колко струва тя. Но, като оставимъ туй на страна, между насъ има и таквизъ глупави родители, и то повечето отъ тѣзи, които искатъ да иматъ деликати чеда, и които затварятъ вес-день дѣцата си въ кѫщи, като прѣчатъ да не могѫтъ тѣ да извършѭтъ и онѣзи гимнастически упражнения, къмъ които ги влѣче и самата природа, което не може да има добри сетнини.

Гимнастиката обработва рѣдовно тѣлото, както науката обработва ума. Нейната цѣль трѣбва да бѫде съвсѣмъ морална: именно да прави силно тѣлото, а силното тѣло е за душата едно покорно и силно орѫдие. Гимнастиката е особно полезна за женитѣ, които има толкова да се страхуватъ отъ онѫзи немощь, отъ онѫзи клекавость, които сѫ много обикновенни на сегашний цивилизованъ животъ. Особенно прѣпорѫчвами гимнастиката на нашитѣ дѣвойки, които цѣлъ день остатъ затворени въ кѫщи или въ училището, наведени надъ гергефа или надъ книгата, безъ да могѫтъ ни най-малко да си раскършатъ и оякчятъ тѣлото. Но ний никога не трѣбва да забравями, нито за тѣхъ, нито за обществото, че тѣ единъ день ще станѭтъ майки на фамилии, и че тѣхната направа ще има рѣшително влияние върху родоветѣ, които ще произлѣзѫтъ отъ тѣхъ, като ще имъ оставятъ за наслѣдие слабость или сила.

Стара-Загора.

Елена Х. Георгева.

Обѣщахмы са да поговоримъ особно за животътъ и заслугытѣ на блаженнопочившійтъ великъ іерархъ българскый Плариона. Това ный ще направимъ съ идущыя брой на «Напрѣдъкъ», а за сега обнародуваамы послѣднето отъ надгробнытѣ слова, изречено отъ г. П. Р. Славейкова. Ето това

Надгробно слово.

«Вождь велій паде въ день сей во Израили.»

2 Цар. 3; 38.

Каквы сѫ тѣзъ непрѣстанны жалостны звъненія, и тѣзи продължителны погребалны черковны пѣнія? Що е това стеченіе на вѣрный народъ и на всечестныйтъ ликъ на народното ни духовенство? И кой е този бездыханныйтъ образъ человѣческый когото съпроваждатъ въ гробътъ съ ламбады и [illegible] Безгласныйтъ той не е ли онзи на [illegible] гласътъ огласи въ народно съзнаніе [illegible] родъ? Недвижимыйтъ той не е ли онзи [illegible] то приведе въ движеніе цѣло насел[illegible] бысть велій во Израилѣ?

Ахъ! мьртъвъ лежи днесь прѣдъ [illegible] зи който прѣзъ пѫть ны повыка [illegible] животъ! Лежи бездыханенъ на туй [illegible] дѣто е оживилъ замрѣлыйтъ народный [illegible] «Подвигъ добрый съвършивъ.» Под[illegible] той и отива при подвигоположника [illegible] Бога, за да пріеме вѣнецътъ на пест[illegible] тѫ славѫ и на безсмьртныйтъ живот[illegible]

Отива си отъ насъ и послѣдній [illegible] пьрвытѣ подвижницы и поборницы [illegible] Замина слѣдъ като изминѫ трудно[illegible] славното поприще на земный си жи[illegible] който като Божій дерзновеннъ войн[illegible] младѫ врьсть и до този възрастъ си [illegible] двизавалъ благочестиво и съ прѣдан[illegible] възобновеніето и утвьржденіето на [illegible] скѫтѫ Черковѫ, въ който подвигъ [illegible] бывъ пріиметъ вѣнецъ жизни.»

«Вождь велій паде въ день сей во Из[illegible] ли.» т. е. голѣмъ прѣдводитель [illegible] тозь день въ Израиля, и жалость [illegible] падиѫ на цѣлъ народъ и пажалена [illegible] ца ный днесь за това паденіе на ве[illegible] воевода и ратникъ народенъ, и жалѣ[illegible] ведно за жалостното и незапълнимо от[illegible] отшествіе на приснопамятныйтъ наш[illegible] шеннопачалникъ! Сродницы и съвро[illegible] жалитъ великыйтъ народенъ поборникъ [illegible] ховенството народно жали свѣтлото свобо[illegible] крашеніе; духовното стадо — духовно[illegible] свой пастырь; Архіеретѣ наши свѣто[illegible] звѣздѫ на черковнѫтѫ ни іерархія [illegible] родната ни черква прѣданнѣйшійтъ [illegible] служитель и поборникъ.

Но, братія, тази горестна случка и [illegible] ма причина за жалость на всяка [illegible] дежи и като голѣмъ поводъ за [illegible] слово отъ высоки поученія и спасите[illegible] роцы; защото, жалостна и печална е [illegible] на приснопаметныйтъ тойзи прѣставе[illegible] іерархъ, но памятьта на животътъ му [illegible] съ много и достоподражателны добле[illegible] христіянскы и гражданскы добродѣте[illegible] дѣла, произведеніе на неговѫтѫ жива[illegible] искренѫ въ Бога вѣрѫ, на неговата [illegible] мѣрнѫ и беспримѣрнѫ къмъ народ[illegible] бовь и прѣданность. Така е.

Но азъ осѫщамъ себе си не въ си[illegible] отъ този часъ да припомнѭ нарѣдъ и [illegible] многото и великы неговы за народнѫтѫ [illegible] Черковѫ подвигы и заслугы. Но [illegible] приказа сега азъ за тѣхъ, и не мога [illegible] исказа на този часъ, но всяка вы, [illegible] тукъ, и чували сте гы и знаете гы, [illegible] Скърби, печали и заточенія не ведѫтъ [illegible] дважь, редъ борбы и злострадавія е [illegible] кыйтъ неговъ животъ. Не можемъ [illegible] помни ни единъ періодъ отъ неговѫтѫ [illegible] войнъ за нѫ, да напомни новы [illegible] за доброто на народътѣ и новы [illegible]

«Въ мірѣ семъ печаль имѣти будете [illegible] дерзайте азъ міръ побѣдихъ» (Іоан. 16, [illegible] е казалъ богочеловѣкъ и спасъ нашъ [illegible] сетнето си и най умилително поученіе [illegible] ученицытѣ си, когато щѣше да ся [illegible] отъ тѣхъ тѣломъ. И наистинѫ, скърби [illegible] печали, мѫки, гоненія и страданія «мно[illegible] крове» отличаватъ всякога подвижнѫтѫ [illegible] за доброто на человѣчеството и поборнѫ [illegible] на правдѫтѫ и на истинитѫ, тѣхности[illegible] ствіе къмъ горный Іерусалимъ и шестра[illegible] войны ратуемы отъ всѫду и всякакъ [illegible] е ли прѣдлежащійтъ единъ отъ доблестни[illegible] тѣзи войны на вѣчнѫтѫ правдѫ и [illegible] въ воюемѫтѫ Христовѫ Цьрковѫ? [illegible]

Ей! Князьтъ Вѣка сего, князьтъ на [illegible] нѫтѫ не е прѣстанѫлъ да ратува [illegible] спасителныйтъ твьрдѣлъ на правдѫтѫ [illegible] Христовѫтѫ Черковѫ, но и божествен[illegible] ненъ основатель не е прѣстанѫлъ [illegible] дига всякога въ неѭ крѣпкы и силны [illegible] борницы, които сѫ могли да противусто[illegible] на неговытѣ покушенія, и които [illegible] излѣзвали побѣдители.

И наистинѫ, възлюбленніи братья и [illegible] като си наумимъ само жестокѫтѫ [illegible] трудныйтъ подвигъ на подвизавшійтъ [illegible] теченіето си скончавшій вождь и [illegible] началникъ, ный ще познаемъ въ него [illegible] зътъ на крѣпъкъ Христовъ воинъ и [illegible] за правдѫтѫ, защото и обстоятелства [illegible] животътъ му въ свѣтътъ и важнытѣ [illegible] лѣмытѣ заслугы които е принесъ на [illegible] нѫтѫ ни Черковѫ и въобще на народ[illegible] свидѣтелствува на тѣзи отъ Господа [illegible] думы: «Въ мірѣ печаль възимѣте, но [illegible] зайте, азъ міръ побѣдихъ.

Отъ другѫ страна пакъ неговътъ [illegible] неговытѣ подвижничества могѫтъ да [illegible] жатъ образецъ дивенъ въ святъ и похв[illegible] подвигъ за черковѫтѫ и за народа на [illegible] го който ревнува добродѣтелитѣ на бл[illegible] стісто и истинитѫ славѫ на народъ[illegible] а най вече на васъ честнѣйши свещен[illegible] чалници и вожды народни, които сте [illegible] выкани на това да ратувате за правдѫ[illegible] за истинитѫ и да работите за слава [illegible] величіето на Черковѫтѫ Христовѫ, за [illegible] дението на черковѫтѫ на благовѣрнѫ [illegible] благочестивыйтъ Българскый народъ.

Българската Православна Черква има [illegible] своитѣ стълпове на които може здраво [illegible] почива, има вече своитѣ ходатаи на [illegible] може да са надѣва. Но има ли? Остават [illegible] и подвижници новы, вѣрны послѣдователи [illegible] отшедшитѣ во Господа?

Тѣзи които познахѫ великото значе[illegible] вѣрѫтѫ и на черковѫтѫ, тѣзи които по[illegible] ствомъ вѣрѫтѫ и черковѫтѫ оживяхѫ [illegible] вѫтѫ за вѣрѫтѫ и черковѫтѫ Българска [illegible] родность, тримата великы Іерарсы и народ[illegible] священноначалницы запечатахѫ своитѣ [illegible] вигъ съ възстановеніето на Българска[illegible] Черковѫ. Днесь тѣ призовавать на по[illegible]

новы подвижницы за утвърждение на това учреждение, за спасителното въ вѣрата и въ черквата обединение на Българскыйтъ народъ! Кое българско сърдце нѣма да са отзове на туй призвание? Кой истински родолюбивъ и православенъ Българинъ нѣма да остане вѣренъ на тѣхното завѣщание?

Кои нечестивы ръцѣ бы дързнали да подкопаятъ основанията на тѣзи черква, на туй народно достояние, купено съ скъпата цѣна на животътъ на таквызъ великы и славны поборници? О, да быхъ изсъхнали и откапали тѣзь ръцѣ които быхъ посегнали на това, защото съ него тѣ бы поразили силата на вѣрата у народътъ, тѣ бы разорили утвърждението на черквата въ народътъ, тѣ бы затрили на всегда народната бъдущность. Не православны но празнославны, не родолюбци но родогубци бы са нарекли тѣ и праведно. Но има ли въ нашийтъ родъ таквызъ порождения? Ще са родятъ ли въ нашийтъ народъ таквызъ народы? О, дано не бы гы имало! Дано но бы ся родили!

О! Високо е това начало отъ което сж ся водили въ тежкыйтъ свой подвигъ, великытѣ тѣзи подвижници. Високо е но и просто и ясно е за всякого това начало да го разбере и пригърне. Има ли черква народна? Има и животъ народенъ. Има ли животъ народенъ? Има и бъдущность народна. Има ли бъдущность народна, има и крѣпка вѣра въ народътъ. Нѣма ли черква народна? Нѣма и животъ народенъ. Нѣма ли животъ народенъ? Нѣма и бъдущность народна. А нѣма ли бъдущность народна, нѣма ли народенъ животъ, то ще каже че нѣма и народъ както и свѣто *аслж* и нѣнаше.

И кажете ми: имаше ли Българскый народъ прѣди да дигне хоругвата на народната черква, и да ни поведе къмъ народный животъ великый този вождь-храборникъ? И славенъ поборникъ на черковнытѣ ни правдины?

Прѣдставѣте си сега, братіе, прѣдставѣте си голѣмата и неоцѣнимж заслуга която направиха и на черквата народна и на народътъ си течението си днесь скончавшій народочерковный витезь сей. Прѣдставѣте си подвигътъ и благоговѣйте прѣдъ свещената паметь на подвижника исповѣдующе, яко вождь селій паде въ день сей во Израили.

* * *

Днесь на този тъженъ и печаленъ день, когато ни оставя и послѣднійтъ отъ поборницытѣ на народочерковнытѣ ни правдины, при свещението на голѣмата загубж що ны е постигнала, азъ не могъ да са неосѣтѣ за оркатъ участь на голѣмыйтъ онзи дѣлъ на братя и сънародници, които не сж са еще прибрали въ оградата на народната светыня. Не могъ да си не припомнѣ това, не могъ и да не напомнѣ на всички васъ присъствующи тукъ, че тѣ не быхъ еще чети да могатъ да отворятъ сърдцата си и да покрилятъ на тоя смиренъ по зданіе но славенъ по въспоминание народенъ храмъ. Ей, това е очевидно Божіе усмотрение, това е свидѣтелство на неговото къмъ подвигътъ ви благоволение, това е най красноречивото къмъ всица ни поучение.

И първыйтъ урокъ къмъ Васъ, присъствующи тука днесь народны Іерарси, ето прѣдъ очитѣ ви единъ до другы тритѣ гроба на незабравнатѣ троица светители ваши прѣдшественници и учители, мълчаливытѣ тѣзи гробове сж благоглаголиви свидѣтели на тѣхната за народната ни черква ревность, на тѣхната къмъ народътъ ни любовь, и сега и всякога тѣ ще ви напомнятъ че вы сте длъжны да бъдете вѣрны послѣдователи на доблеститѣ на тѣзи които лежатъ въ тѣхъ, и сега и всякога тѣ ще искатъ отъ Васъ, отъ съвѣстта ви клятвено обѣщание че нѣма да отстъпите отъ тѣхното завѣщание, тѣзи три гроба тука на туй положение трѣба да бъдатъ символътъ на вашето архіерейско поведение, на вашето на народътъ и на черквата служение.

Урокъ и къмъ Васъ присъствующи тука днесь по роду и во Христѣ братія Българи, урокъ и къмъ Насъ какъ трѣба да обычамы народътъ си и народната си черква! Урокъ къмъ цѣлъ народъ и сега и всякога, за всички които дойдатъ и видятъ, които си наумятъ и си прѣдставятъ тритѣ тѣзи паметника на самоотверженость, на любовь и прѣданность къмъ святытѣ интересы на народътъ и на черквата.

Тритѣ тѣзи гробове тука на това мѣсто сж и ще бъдатъ неизгладимыйтъ печатъ на подтвърждението на нашата черква, тѣ сж бѣлѣгътъ на завѣтътъ ни съ нсіж; нѣми, тѣ всякога и на всякого высоко ще говорятъ за высокытѣ ни длъжности като христіяны и като Българи. Духътъ на почиваящитѣ въ тѣхъ на всяко врѣме и отъ всякого Българина но особенно отъ насъ на този тъженъ и тържественъ часъ, искатъ тѣ тържественно припознаване на святостта и неприкосновенността на основаното отъ тѣхъ народочерковно здание.

Елате прочее, елате тука надъ тѣзи три гроба, да са закълнемъ въ свещенныйтъ прахъ на почиваящитѣ въ тѣхъ, Вы светители народни и служители черковны, че ще вървите въ пътъ който ви сж прѣдначертали, и ще увардите непокатнатъ повѣренныйтъ вамъ отъ тѣхъ залогъ — народната ни черква. А вы Христовменито испълнение на тази черква, вы братія Българи, елате да са закълнемъ и вый че ще останемъ вѣрны на тѣхното завѣщание и ще прѣбъдемъ неуклонни въ спасителното православіе, въ вѣрата на нашитѣ бащы и дѣды, и въ умиление сърдечно да дигнемъ ръцѣ и души къмъ Вышняго и да призовемъ ходатайството на тримата прѣдъ насъ лежащи и на небеса въ Бога прѣбывающи светители и просвѣтители народны за утвърждението и прѣуспѣванието на черквата която сж тѣ основали.

на таквызи чувства не може да е Българинъ нѣкой и да не каже: Напрѣдъ, старцы Израилеви, осъществявайте мысъльта которто ви сж завѣщали безсмъртнытѣ народни първоучители, слѣдувайте работата на которто вы е самъ Богъ призвалъ и которто ви сж прѣдали завършена но не доискарана прѣставлитѣ са подвижници и първи поборницы.

Кой може да каже че сърдцето не трѣба да са сѣща за това, че ный не трѣба да са повинуваме на тѣзи осѣщания, и не трѣба да са покорявамы на внушенията на народното чувство у насъ.

Напротивъ подъ влиянието на тѣзи осѣщания отъ всички най вече трѣба да бъде първыйтъ днесь между Българитѣ, Антимъ І-й Екзархъть Българскый.

Ваше Блаженство! Вы олицетворявате днесь мысъльта на всичкытѣ народны поборницы прѣдшественници Ваши, а купно съ това осрѣдоточавате въ себе си единодушното и живото желание на цѣлъ българскый народъ. Напрѣдъ прочее да доискарашь за почетното Богоугодно и народоспасително дѣло, придруженъ и подпомаганъ въ това отъ здравытѣ мысли и патріотическытѣ сърдца на всички Българы.

Ваше Блаженство! Въ врѣмето въ което сте дошли на прѣстолътъ, на мѣстото на което са намирате, Вы не можете освѣнъ да дышете въздухътъ на народнытѣ желания, не можете освѣнъ да са въодушевявате отъ духътъ на народнытѣ мысли. Вашето звание, Вашето положение Вы задлъжаватъ да живѣете само съ мыслитѣ на усопшитѣ поборницы, защото тѣзи тѣхны мысли и желания сж изворътъ на народнытѣ оправдания, символътъ на който сте Вы, Вашійтъ санъ, нашата слава. Живѣйте прочее съ мыслитѣ на безсмъртнытѣ смрьтницы.

Авксентій, Паисій и Иларіонъ! Възлюбленніи и прѣкрасніи, неразлучни, благолѣпни въ животѣ своемъ и въ смерти своей неразлучаша ся. «Паче Орловъ лекцы, и паче львовъ крѣпцы.» «Браша ся и побѣдиша,» и на истина тѣ побѣдихж съ оржжіето на необоримытѣ си мысли на непрѣклонитѣ си волж.

О Вы великы и светы сѣнки на великытѣ поборници на нашата черква, застанѣте днесь прѣдъ насъ духомъ, застанѣте и насърдчѣте вашитѣ послѣдователи въ утвърждението на нашата черква, застанѣте и строго изобличѣте невѣрующитѣ въ дѣлото на вашитѣ ръцѣ, въ изобличение бо на тѣхното невѣріе, въ назидание наше и въ утвърждение на самото дѣло, по смотрение Божіе е станало това що чрѣзъ стечението на разны обстоятелства въ течението на врѣменно разстояние, Вы съединенытѣ въ единъ мысль приживѣ, съединени и по смьрти духомъ въ небеса да бъдете съединени и тѣломъ, и да почиватъ честытѣ ви останки на едно мѣсто, и не другадѣ, а тука подъ

Елате най послѣ отцы и братія, елате да дадемъ послѣдното цѣлование и да испратимъ послѣднійтъ отъ храборницытѣ поборници на тази черква, тогозъ който останж до вчера между насъ и който отива днесь отъ насъ, взятъ бо бысть отъ насъ и ко Господу отходитъ, елате да го испратимъ въ неговото къ небеси шествіе и додѣ еще можемъ да гледамы на него Елисейскы да попросимъ неговата милость и неговата благодать.

Сбогомъ, блаженный отче!

Но не, ты нѣма да отидешь отъ насъ, ты нѣма да ны оставишь додѣто не ни оставишь това отъ което ный имамы нуждж и което ще ти попросіж азъ сега.

Като Епархіотинъ отъ Епархіята которто ты оставяшь днесь, азъ просіж прошкж и за мене си и за всички Епархіоты, които волею и неволею може бы смы тя оскърбили.

Като духовенъ сынъ Вашь, азъ просіж за мене си и за всички отеческото ти благословение.

Като Българинъ въ името на всички Българы просіж ходатайството ти прѣдъ Бога за утвърждението на българската черква и за прѣуспѣванието на българската народность.

Като простъ воинъ и послѣденъ между ратницытѣ които подъ вашій прѣпорецъ ратоваxмы, азъ просіж за мене си и за останалитѣ си съратницы честито съ молитвытѣ ти свършване на народныйтъ подвигъ.

Като сынъ на черквата въ името на нейнытѣ служители, присъствующи, съществующи и бъдущи, азъ просіж ожесточенно но и най нуждно прошение: да бъде духътъ бывшій у тебе, сугубъ у тѣхъ.

Сбогомъ нынѣ, отче святый, и на вѣкы сбогомъ, лека ти прьсть и вѣчна паметь.

Дописки на «Напрѣдъкъ».

—o—

Руссе, 3 Юній 1875.

Пепельта на улица Тешникіе никога, може бы, да не е тъпчана така михалевски както прѣзъ тія послѣднитѣ двѣ годинъ на гимназіархство, въ които деньтъ вижда толкова промѣняванія, възъ сащи двѣ глави, на фесъ и на капела колкото онъ брои часове. Трѣбва да исповѣдаме че нашитѣ цивилизувани керци иматъ особна слабость за капелата, и не е чудно ако тѣ дѣйствоватъ на никои плитки мозъци да излазятъ вънъ отъ пологa си.

Градътъ Руссе има такожде своитѣ импровизирани аристократи. Никои-си новопристигнали които вѣрватъ че това дѣто чивякъ притежава повече или по малко приходъ, опълномощява го да дава на народнитѣ работи направлението което имъ износи, искатъ да вършатъ общинскитѣ работи на Руссенскитѣ българи. Мыслѣте ако тія работи быха быле свършени добрѣ!

Ній, Руссенци, трѣбва да са считаме четири че нашитѣ духовни господари, които иматъ на устата добра дума за сякого, съвсѣмъ що са прѣструватъ да искатъ, въ много случаи, мнѣнието на Еванъ и на Георгый, вършатъ тѣхната си, и то за най голѣмо спокойствіе на града.

— Отъ нашый мухтаринъ, г. Стефанъ Гирдапскый спромашьта е писала кавски. Макаръ че тя са тъжи и двашъ и тришъ на общината и проси да са прѣгледа смѣтката на тоя мухтаринъ, за да бы, като са докажатъ злоупотрѣбленията му, да имъ са тури край, общината на която мнозина отъ членоветѣ намиратъ личната си полза да не развалятъ тѣснитѣ си сношения съ Стефана, общината сякога умѣ, ту подъ едно извинение ту подъ друго, да отвърне просителитѣ отъ прѣдложението имъ. Стефанъ Гирдапскый са не свѣни да проповѣда высоко че пріятелството му съ табуръ-агасж и съ други чивѣци на мѣстната полиція го поставя на заветъ противъ сякоя бѣда и прави го неуязвимъ. Самата истина е че той ежедневно иждивява по една достаточна мѣрка галаталійска мастика за да храни пріятелството съ което са хвали.

— Стефанъ са е наслаждавалъ отъ страната на прѣдишнитѣ ни полицейски начальници съ едно благоволение вънъ отъ позволеното; нищо което бы гибелно за тѣхъ, както ще видите. Работата е ветха, нъ тя чини да са познае. Послѣдната зима убиха на Дишъ Вароша една жена. Властитѣ които не прѣнебрѣгнаха нищо за да уловатъ убійцата, заповѣдаха и на рѣченый мухтаринъ да испише имената, занятията и пр. на ябанджіитѣ които бы са намѣриле въ неговото вѣдомство. Нъ, по-вече занимать въ своитѣ собственни работи отколкото съ работитѣ на Държавата на която са е обвезалъ да слугува, мухтаринътъ забравилъ да испълни дадената заповѣдь. Една вечеръ късно, когато былъ направилъ главата съ още няколцина въ механата си, обаждатъ му че въ една кѫща въ съсѣдството му са мярка като спектръ, само нощѣ, една подозрителна фигура. Изведнаждъ мухтаринътъ праща двѣма заптіи, които быле подъ ръката му, съ още двама піеници българе съ точна заповѣдь да му доведатъ подозрителный чивякъ живъ или мрътавъ. То са знае, полицецейскитѣ хора не чекаха да имъ са повтори. Чивяка го дотътраха въ механата босъ, гологлавъ, съ раскъсана риза, едва дышащъ. Той, горкыйтъ, прѣкарялъ единъ лошъ часъ. Е добрѣ, това злоупотрѣбено лице излѣзе рускый подданникъ, нѣкогашенъ войскарнинъ който са сражавалъ честно въ редоветѣ на Н. В. рускый царь. Ето ти протестувания отъ страна на руското консулство възъ мѣстнитѣ власти. Консулството бѣше дължно да постъпи въ това обстоятелство по начинъ по благопристоенъ; нъ г-нъ Мошанинъ искалъ, види са, да отговори на едно насилство съ друго насилство, на една грѣшка съ друга грѣшка. Г. Карвонади, первый терджуманинъ на консулството, въоруженъ съ револверъ, са прѣдставя на меркеза дѣто го чуле да произнесе думи и заплашванія такива, които неправатъ честь нито нему нито на христіанското правителство на кое той е никакъ отличнытъ слуга. Турскитѣ власти и консулството вмѣсто да накажатъ, первитѣ мухтарина, по причина на злата случка, второто терджуманина си, за взаимно удовлетворение и на двѣтѣ докачени страни, тѣ са отнесоха на своитѣ върховни въ Цариградъ, и отъ нея случка стана единъ въпросъ между кабинети. Една комисія са състави съ цѣль да издири у кого е крывицата. Комисията още не е дала за себе знакъ на животъ; нъ Алай бей който главно изиска съставлението и загуби мѣстото си.

Нашата публика е въ недоумѣние защо, като съсипаха мюлковетѣ на сыротыня за да прокаратъ батмышката вода, Стефановото лозе което е тъкмо на пѫтя на тая вода, оста непочекнато. Муста ефенди бы сторилъ добрѣ да ни извади изъ това недоумѣние, като ни разясни работата. Съ това той ще ни пощади заключенія недостойни за него и за съвѣта на който прѣдсѣдава.

— Вѣстникътъ *Русчукъ*, още прѣди да види бѣлый свѣтъ, угасна въ сѣнката на по старый си събратъ *Слѣнце* което така злосчастно зайде. Разбра са че Слѣнчовцитѣ и Русчукчіитѣ са подгрѣбватъ да носатъ товаръ който не е за плѣщитѣ имъ. Ніе отъ се сърдце имъ съчувствоваме за горчивитѣ несполуки!

— Единъ любознателенъ пыта редакцията на *Туна* съ кой членъ на Отоманскыйтъ кодексъ съобразно някои авокате, векиле на лица имущи работа прѣдъ съдъ, па и самитѣ тые лица посѣщаватъ често-често кѫщитѣ на някои ази отъ меджлисе и по частно отъ Търговското съдовище. Редакцията отговаря че такова посѣщаване е противно на закона. Тогава, дозволи ни, о почтена редакціо, да та попытаме и ный: Ты, като си всесилна въ много други нѣща, защо не стоишъ така щото да са изметатъ изъ кюшетата на Руссенскитѣ меджлисе тая згаиь самозвани авокате карнабитовци, капуновци, тиквенци; защо не ослободишъ никой и другый столъ отъ тые кукли ази, невѣжи до края на нокетѣ, за които парата е высшый законъ и на които присъствието въ нея освѣнъ дѣто е срамъ за Отоманската магистратура, не служи освѣнъ да компрометира драгоцѣнитѣ интереси на гражданетѣ и на Държавата?

— Вчера нашый градъ имѣ честьта да пріиме посѣщението на Н. Св. Князьтъ на Румунія. Доведенъ отъ Гюргіово отъ Н. Пр. Главный управитель, обыколенъ отъ своя персонель и отъ други граждански и военни чиновници, Князь Карлъ, съ своята свита състояща отъ около 70 лица слѣзе на Вилаета дѣто имъ са прѣдложи кафе. Слѣдъ половинъ часъ бавене на дѣсный брѣгъ на Дунава, Господарьтъ на двѣтѣ книжества са върна на земята си, пакъ съпроводенъ отъ Ахмедъ Асимъ паша, вѣрѣдъ топовытѣ гръмежи. Срѣщанието на августѣйшый Вассалъ на Н. Им. Величество Султана съ достойный Му намѣстникъ въ Туна Вилаети са забѣлѣжи по една свойщина и по едно радушіе такива, които свидѣтелствуватъ отъ страна на двѣтѣ правителства за изряднитѣ сношенія помежду имъ.

—

Свиленградъ (М. Паша), 12 Май 1875.

Г-не редакторе на в. «Напрѣдъкъ!»

Българщината изъ Одринската Епархія. Отъ день на день все по за оплакване става положението на българщината въ Одринъ града, а при това — и цѣлата епархія губи ежедневно надѣждытѣ си. Немарливостта, ще кажіж, на епархіотытѣ и на Одринцы, най вече, прави да са охладява народътъ. По главнытѣ общины изъ епархията, и тѣ сж са вдали съвсѣмъ на небрѣжение. Лозенградската община никакъ са не чува; Бунархысарската съвсѣмъ заспала, М. Търновската нѣма влияние, а и Мустафа-Пашанската (Свиленградска) — като гледа че вмѣсто на напрѣдъ да отива подобрѣнието на епархията, — бѣга все по назадъ, вижда са слаба сама-самичка да рѣшава бъдущето на цѣла епархія. И тъй, днесь за днесь българщината въ Одринъ съвсѣмъ е умъртвила. Прѣдсѣдательтъ на общината си далъ оставката и заминалъ за Чирпанъ, безъ да извѣсти поне на околнытѣ по главны общины за своето намѣрение.

Нашата община, щомъ са извѣсти за това, свика на събрание общинаритѣ на 10-й Май и са прѣдложи на разискване: *По кой начинъ можіжтъ спомогна околнытѣ поглавны общины за подобрѣнието на Одринската разстроена община?* — Слѣдъ много мнѣнія, най сетнѣ са рѣши да са съобщи писменно горнието прѣдложение на Лозенградската, Бунархысарската, М. Търновската и пр. общины, които да размыслятъ какъ да са работи за доброто на самы насъ, и тогазъ задружно да са впуснатъ на помощь. — Мнѣнието на нашата община е: да са испратятъ постоянны прѣдставители въ Одринската община отъ рѣченытѣ общины и които задружно съ тамкашнытѣ ни сънародници да са трудятъ за спасението на цѣлата епархія; защото са доде до заключение, че всичко друго е напраздно и безполезно!... Желателно е сега да са покажатъ и другытѣ общины готовы да пріематъ това мнѣніе и имамы надѣжда, че ще може са послужи отъ части за бъдущето на епархията. Слѣдствіето отъ това ще Ви съобщіж.

Българското Братство «Наука» не по-малка дѣятелность показва за постиганьето на своята цѣль, спорѣдъ уставътъ си. Прѣзъ Великденскытѣ праздницы «Братството» опрѣдѣли двамина отъ учителитѣ ни да направятъ испытание на няколко околны села, които прѣдварително бѣхж са извѣстили за намѣрението на «Братството и са приготовляваxж.

Испытанието на Бѣлица (Сѣрть-кьой или Сѣрбі-кьой). Това село брои около 140—150 чисты българскы кѫщы. То лѣжи на сѣверо-западъ отъ Свиленградъ и има мѣстоположение доволно стрьмно (неравно). На сѫщый день 15 Априлія селото празднуваше и сборътъ на църковата и отъ околнытѣ села присѫтствуваше голѣмо множество.

Църковата имъ бѣ украсена великолѣпно, училището имъ окычено съ изрядны зелены вѣнцы и всякый любопытствуваше да види испытанието; защото другый пѫть не ставало было таквозъ нѣщо. Прѣзъ църковната служба единътъ отъ испратенытѣ, Г-нъ П. С-въ, сказа слово относително до религията на единъ съвсѣмъ простъ ѣзыкъ за да може да разуміятъ слушателитѣ; а другыйтъ, Г. Д. Въгларевъ, който особенно са отличава по сладкото си пѣніе слѣдваше да пѣе до крайтъ на службата. Забѣлѣжителна бѣ голѣмата набожность на тѣзи добры Българи. Службата са извърши отъ тройца священници, изъ околнытѣ села; а подирь отпусть на църкова извърши са отвънъ водосвѣтъ, и като са испѣ една пѣсня отъ ученицытѣ, горныйтъ — са обърна пакъ къмъ народа съ единъ легкъ начинъ за да разправи ползата отъ науката и нѣщо изъ отечествената ни Исторія. Всички слушахж а другы, отъ незнамъ що, плачехж. Испытанието са почнж. Ученицытѣ бѣхж на три отдѣленія и са испытахж отъ Кр. Св. Исторія, II Четеница, Кр. Аритмотика (събир. и изваж.) и писаніе. Бройтъ на ученицытѣ възлизалъ зимно врѣме на 60, но сега едвамъ имаше 12—15. Бащытѣ на дѣтцата плачахж отъ радость като слушахж че дѣтцата имъ четятъ прѣдъ толкова народъ. Слѣдъ испытанието ученицытѣ испѣхж другъ пѣсня и като имъ са дадохж наградытѣ, отъ страна на Братството «Наука,» сказа имъ са още нѣщо върху любовьта и като са насьрдчихж да си испрашатъ рѣдовно всичкытѣ башы дѣтцата на училището свърши са всичко. Благодарението на селенытѣ бѣше голѣмо. Всички думахж: подобно тържество не бѣше ставало въ селото ни.

Слѣдъ нѣколко минуты старытѣ дадохж позволение на момцытѣ да почнатъ хорото. Момытѣ са наловихж до момцытѣ. Всички окычены съ зелены чимширены кыткы на главы, видѣхж са на странника като че хвѫркатъ. Тукъ си спомнихъ за много нѣща изъ народныя ни селски животъ. Тукъ видѣхъ да царуватъ Българката и Българина съ своитѣ народны шерены одѣжды; тукъ видѣхъ, г-не Найденовъ, да царува невинностьта; тукъ, най сетнѣ, чухъ да са заглушава въздухътъ отъ народытѣ ни пѣсны. — Живѣйте добры и невинны Българкы! Трудете са честны Българи! ако искате сѣкога да бъдете честиты.

Хорото са свърши. Сѣкый зема своитѣ надошле отъ вънка гостіе и гы заведе въ домътъ си. — И ный отидохмы у священника, дѣто и прѣнощувахмы още прѣди сборътъ. Нагостихмы са прѣлядко, и безъ маяние излизохмы да обыходимъ старинытѣ които имало не далечь отъ селото. На това мѣсто са въскачихмы за 1 ¼ часъ, понеже бѣше и калничко. На върха на това варѣчено градище сѫществуватъ на три-тѣхъ върха по една църкова съ запазены до днесь имена и на които правятъ нарочно сборове на праздника имъ. — Околностьта на тази могыла е обыколена съ твердиня която днесь е съборена до дъно. Църковытѣ си сж опазили зидоветѣ по малко. Тый сж добрѣ очистены и са пазятъ отъ селенытѣ като бащино имъ иманье. Слѣдующытѣ нѣколко стихове ми изрѣче една баба, които са относятъ къмъ твърдинята, които казахъ по горѣ.

«Всичкы сж майкы плакали
«Кога сж кале правили,
«Всичкы сж майкы тѣглили
«По деветь дѣтца кърмили. . . .
. . . . . .

За другытѣ старины, антикы и за географическото положение на селото ще ви пишіж на особно, тъй както и за народны нѣкои обычаи, които ми привлякохж повече вниманието. —

Нѣщо за Еничаритѣ, за дѣдо Драгія, первый благодѣтель на селото и още за нѣкои другы ще са потрудіж да не пропустіж, безъ да споменж и за тѣхъ въ *описанието на Бѣлица.* — За испытанието на другытѣ села, както за градскытѣ ни, които на 8 того са свършихж, по причина на работнинето свила, което е главныя поминъкъ на населението, ще Ви пишіж съ второ.

—

Цариградъ 13-ій Юнія 1875. — Г-не Р-ре на в. «Напрѣдъкъ. Прѣзъ минѫлый Януарія са обѣщахъ че не слѣдъ много врѣме ще бъдж честитъ да извѣстіж прѣзъ листътъ Ви на моитѣ съотечественици, че са е отворилъ особенъ *колж* поща за градецътъ ни Копривщица. И дѣйствително азъ не останжхъ изъ лъганъ въ надѣждатъ си, и сто днесь имамъ тази честь и бързамъ да ны помолія да ми отстъпите нѣколко реда въ в. «Напрѣдъкъ» да прѣдамъ туй утѣшително и съ нетърпѣніе у насъ ожидано извѣстіе.

Споредъ както ми са каза завчера отъ пошанското управление, Ц. Правителство заповѣдало вече на едирненскый мюфетишинъ на пощытѣ, да опрѣдѣли особены служители както въ Копривщицж тъй и въ околнытѣ села за тази работа.

И тъй, както нашитѣ Копривщане тъй и всякой другъ отъ сега нататъкъ ще могатъ свободно и направо да испращатъ писмата си както за тамъ тъй и отъ тамъ за дѣто и да е, безъ да сны принудени, както до сега, да са задлъжавамы на тогозъ и оногозъ тукъ или въ Пловдивъ и то скъпо и нередовно.

Като са надѣж че тази отъ тука высока заповѣдь е почнала вече да са прилага въ испълненіе, азъ, отъ страна на обрадованытѣ за тази честь мои сотечественници, благодарѣ на главного тука управленіе на пошытѣ, което въ благоразумието си зе въ вниманіе прозбатѣ ни и освидѣтелствува и тозъ пѣтъ Царскѣтѣ благонамѣренность къмъ вѣрныгѣ му подданници.

Ив. Кѣлевъ.

ПОЛИТИЧЕСКЫ ПОВИНЫ.

АВСТРО-УНГАРІЯ

Пѣтуванието на австро-унгарскыйтъ владѣтель въ Далмаціѣ, казва Брюксельскый «Нордъ» отъ 4/10 м. не можѣ да произведе слѣдствія толкозъ бързи колкото са очакваше, относително до отихванието на народныйтѣ антагонизмъ между Италіянци и Славени, жители на тази область. Италіанецътъ градоначаникъ на Спазето са оплакалъ въ послѣдното засѣданіе на Дієтѣтѣ въ Зара, отъ който прави часть, че са отнесли злѣ къмъ него въ послѣдното му въ Собенико прѣбываніе Славенитѣ жители на тозъ градъ. Изведъждъ съвѣтницитѣ, които съставляватъ италіанского меншегласіе въ далматинскѣтѣ Дієтѣ, обявили, че понеже са не покровителствуватъ противъ озлобленіята на Славенытѣ, отѣглятъ са. Вслѣдствіе на туй отѣгляне, Дієтата са принуди да затвори засѣданіята си. Туй прибързано рѣшеніе на италіанскытѣ прѣдставители за едно событіе, което, колкото и да бы было достоосѣдително, нѣмало е само по себе си годѣмѣ важность, распалило еще повече антагонизмътъ на двѣтѣ народности.

— Австрійскытѣ вѣстници говорятъ за смущенія и кървави сблъсквания на много мѣста въ Далмаціѣ. Тѣзи епизоди са отзовахе естественно въ Кроаціѣ, дѣто радикалната славенска партія претендирва, за въ полза на Славенытѣ въ Далмаціѣ, да са присъединятъ тази область на Кроаціѣ. Вчера еще іе тата въ Аграмъ отбленѣ едно подобно прѣдложеніе. Тези плановe, които свѣрдѣ невременно и безпрезно ще поежатъ въ съ раз скване настоящѣтѣ уставъ страна на Австро Унгаріѣ, явно е че сега за сега нѣматъ никакъ вѣроятность за сполукѣ.

ИСПАНІЯ.

Извѣстихѣ тыи дни че едно републиканско съзаклятіе са открило противъ саществующыйтъ редъ въ Мадридъ. Тойзи слухъ ако и да са опровергва едно по друго отъ телеграмытѣ изъ Мадридъ, увѣряватъ обаче че работата е неоспорима. Пьрвитѣ двигатели на туй съзаклятіе, както на всяко съзаклятіе въ Испаніѣ, были войскари отъ высокѣ степень, а пратога и г. Руи Зорила, който живѣе въ странство. Плянътъ на съзаклятието на който осѣществието было опрѣдѣлено за 20 или 22 на товзи мѣсецъ, открылъ са отъ двѣ писма които г. Руи Зорила отправилъ до генерали Илаго и които са хванали отъ властьтѣ. Предводителитѣ на съзаклятіето работятъ да привлѣкатъ къмъ себе войскѣтѣ, и види са че много чиновници отъ всякѣ степень, както и по долни чиновници са присъединили на съзаклятіето. Ако дадемъ вѣрѣ на едѣ кореспонденціѣ изъ Мадридъ до единъ германскы вѣстникъ, хванѣли са осмьгенерали, четыри подгенерали, мнозина колонели и множество чиновници отъ по долніѣ степень и подчиновници. Генералитѣ Илаго. Дел Алма и Пазаса са отвели въ крѣпостьтѣ Мола, въ Балеаридскытѣ островы; а другытѣ са хванѣли и са държалъ въ затворътъ св. Франциска въ Мадридъ.

Споредъ германскытѣ вѣстници, задавлѣйската аристократія на прирѣйскытѣ области и на Вестфаліѣ удвоили ревностьтѣ си за сполукѣтѣ на подвигътъ на Донъ Карла. Нѣкакъ съ сполука са записватъ помощи за въ неговѣ полза. Неговитѣ агенти въ Австріа. събрали значителны количества, а вѣнскытѣ вѣстници извѣстихѣ въ послѣдне врѣме — и туй извѣстіе еще не са е опровергало — че княгыня Виндисграецъ непроводила, отъ своѣ страна, на Донъ Карла христа хвалы фіорины, съ молитствуванията си за скорото негово възцарствие на прѣстолътъ на Испаніѣ. Герцогътъ Моденскый, шурей на графа Шамбора и уйка на Донъ-Карла, съ помощьта на единъ заемъ за Донъ-Карла. Събранитѣ въ Германія записвания за тойзи заемъ възлѣзватъ на повече отъ единъ миліонъ франка, и поменуватъ са подвластни князѣ, свързвани съ сродническы свързкы съ претендентина, които принудили своитѣ чиновници да са записатъ на тойзи заемъ. «Аугсбургскыйтъ вѣстникъ» прѣдполага че германскитѣ власти не ще са забавятъ да възстанатъ енергически противъ туй подбуждание и тѣзи запи сванія отправяемы противъ единъ прѣятелска силѣ, чрезъ приспособението на 102 ый членъ отъ наказателныя законникъ.

РАЗНЫ ПОВИНЫ.

— Годишныйтъ празникъ за възшествието на прѣстола на И. В. Султана са отпразнувва вчера съ голѣмо тържество.

— По миналыйтъ четвертъкъ са испратихѣ съ особитъ пароходъ въ Черно море потрѣбныгѣ топове отъ системѣтѣ Крупъ за укрѣпленіе на крѣпоститѣ по Черно море.

— Пишатъ отъ Велесъ, че по миналыйтъ понедѣлникъ имало тамъ страшна буря, съ дружена отъ градъ и трѣсканица, която съсипала много дървета и причинила загинванието на много животны.

— Политическый сърбскый агентинъ г. Магазиновичъ са на разнѣ съ орденъ *Меджидіе* отъ 2 ый класъ.

— Споредъ «Левантъ Хералдъ» Императорската Отоманска Банка платила тыя дни на прѣдставительтъ на фабрикѣтѣ Крупъ, за смѣтка на императорского правителство количеството 460,000 лиры. Споредъ свѣдѣнія на тойзи листъ, туй количество было остатъкъ отъ стойностьтѣ на 900 топа поръчваны въ разны обстоятелства и оцѣнивани всякой за 25,000 франка. Фишецитѣ на реченытѣ топове които са правятъ въ фабрикѣтѣ Ессинъ струватъ всякой единъ по 500 франка или 22 лиры турсы.

— Румунского правителство бѣше са протестирало противу швейцарскыйтъ съюзъ, защо не пріелъ че Румунія, като независима държава, можала да участвува на конвенціѣтѣ въ Женевѣ. Казватъ че В. Порта испратила или щѣла да испрати съобщенія къмъ силытѣ за да оталомощи дохватыгѣ на румунскѣтѣ протестаціѣ.

— Отъ Цариградъ пишатъ на *Пайс Фрайе Прессе* че когато босненскый Валія съобщилъ на черногорскыйтъ князь че е дошла комисіята за управление на черногор кытѣ границы, князътъ му отговорилъ че желае да направи прѣдварително на В. Портѣ нѣкои забѣлѣжвания за това. Въобще князътъ изказва расположеніе да са отложи изравнението на тозъ въпросъ, отъ което собственно произлѣзватъ сблъсквания на населенія по границытѣ, противъ които турскытѣ вѣстници ималъ ноги оплакванія.

— Руссецъ нѣкой дипломатъ обнародва въ *Голосъ* идеи нѣкои за коренного прѣобразование на русского до сега дипломатическо прѣдставителство. Споредъ него Исковъ и Іедо сѣ по-важны постове за посланници отъ колкото Парижъ и Лондонъ. Казва еще че по добрѣ да са пратятъ важны дипломатически агенты въ Александріѣ, Бухара, Кашгаръ, Кабел, Бомбай, въ Калкутѣ и въ другы голѣмы индійскы градове, вмѣсто да държи Россія прѣдставителя въ Дармщалъ, Кралсруе, Веймаръ и др.

— Аугсбурскыйтъ вѣстникъ отъ нѣколко врѣме на самъ слѣдува да обнародва редъ допискы изъ Цариградъ подъ насловіе *турското състояніе*. На послѣдне дописки катъ р сува мрачна икона на състоянието за кое то пише. Споредъ него Македонія страда отъ сладъ, рѣката Вардаръ прилива, правителственытѣ заповѣди за да са направятъ подграды за взспиранѣ на наводненията не са турятъ въ дѣйствіе. Въ Българіѣ Черкезитѣ колятъ и требятъ, въ Тераніѣ животитѣ на англійскыйтъ посланникъ са заплашва, въ Малѣ Азіѣ стотины падатъ жъртвы на грусовстѣ. Ешка компанія която бѣ взела на себе си да са стелини съ желѣзенъ пѣтъ Яфа съ Іерусалимъ не сполучи. Докторъ Пистолеци отъ Шамъ извѣстила прислѣдствіе то на епидемическы болести, Армения са заплаши а отъ глѣдъ, въ Софіѣ вѣрлуча мори по добытъка, а другадѣ не знаемъ вече що. Отъ всичкы тѣзи, казува единъ турскиенъ вѣстникъ, нѣмитѣ могатъ да запрѣтятъ по трѣбното прѣчистване.

— Распрятта между турското правителство и комшиитѣ на рускытѣ желѣзницы остатъ пакъ не рѣшена и висяща, и както са виждѣ ще остане тъй еще за врѣме, понеже и двѣтѣ страны са виждатъ да сѣ доста далеко и нѣка елементы за едно какво да е споглѣдване.

— Грѣцкытѣ вѣстници извѣстяватъ че на скоро щѣлъ да мине прѣзъ Цариградъ и да замине за Атинѣ «грѣколюбивѣйшійтъ» Руссецъ генералъ Филипповъ 1). Познатыйтъ този мѣжъ, казватъ тѣ, щѣлъ да посѣти И. Св. Вселенскыйтъ Патріархъ Іоакима, както и прѣждебывшитѣ Патріарсы, съ които безсумнѣніе щѣлъ да говори което трѣба за высшитѣ черковны въпросы. Ученый Филипповъ на кръщаніе въ Россіѣ щѣлъ да поиска отъ Патріарха ученицы които сѣ свършили грѣцкый языкъ, да гы заведе въ Россіѣ за учители на грѣцкый языкъ, като са испытатъ по напрѣдъ на рускый языкъ, за който имъ са дава срокъ двѣ годины да го изучатъ. Това радува гѣрцитѣ, които отъ сега трѣбватъ че ще станатъ учители и просвѣтители на «голѣмыйтъ този народъ,» който ако и кисно, но познавалъ вече че лостьтъ къмъ напрѣдъкътъ е грѣцкыйтъ языкъ!

— Най напрѣдъ *Фаръ дю Босфоръ*, и по послѣ *Неологосъ*, *Епохи* и другытѣ грѣцкы листове въ столицатѣ обнародвахѣ слѣдующето:

«Почившійтъ прѣди нѣколко дни митрополитъ Търновскый отъ българскѣтѣ Екзархіѣ е въ Илариѣнъ оставя имотъ, както казватъ, отъ 18,000 лиры. Споредъ Уставътъ на българскѣтѣ Екзархіѣ, който, нека забѣлѣжимъ мимоходомъ, не е подтвѣрденъ еще, имотътъ на блаженопочившійтъ ще са раздѣли между Екзархіѣтѣ и Епархіѣтѣ, който е управлявалъ въ разстояніе на двѣ годины и половина. Братътъ на покойныйтъ, който е членъ отъ върховнійтъ съвѣтъ на министерството Пр свѣщенія, споредъ едны, казуга че имотитѣ който оставя покойныйтъ като що му е останалъ отъ башино наслѣдіе, а не е събралъ въ двѣтѣ и половина годины, въ които е управлявалъ Търновскѣтѣ Епархіѣ, по наслѣдственно право принадлѣжи, ако не всичкыйтъ, то поне по голѣмата чѣсть нему; а споредъ другы, братътъ на почившійтъ Търновскый са протестува противъ всяко вмѣшателство на българскѣтѣ Екзархіѣ въ тази работа, като

1) Този мѣжъ е познатъ на Грѣцытѣ по това, че въ начало на българскый въпросъ бѣше писалъ въ рускытѣ вѣстници нѣколко статіи твърдѣ благоприятны за Грѣцытѣ и почти ругателны за Българитѣ, за които бѣше му възразилъ тогазъ чрѣзъ рускытѣ вѣстници покойныйтъ нашъ съотечественикъ Х. Ласкаловъ изъ Грѣновѣ. Пазъ е радо дато чуваме че извѣстныйтъ този мѣжъ ще дойде тукъ и ще има случай да запознае Грѣцытѣ изблизу и тука и въ Атинѣ, защото сме увѣрены че ще са вѣрне разочарованъ въ величието на елинскый духъ, както и покойныйтъ Муравьевъ. Ред.

казва, че попыталъ върховното черковно началство, което е, споредъ него, Вселенската Патріархія, и са научилъ че покойныйтъ, като са не припознава никакъ за Іерархъ, а при това понеже е офорсанъ и извергнатъ, сматрялъ са като простъ человѣкъ, и наслѣдието му, естественно, принадлѣжи на сродницитѣ му. Тази работа, тъй была или инакъ, е доста заплетена и не ще може лесно да са направи. Много сме любопытни да научимъ какъ ще рѣшатъ за това сѣдлящата, на които тя безъ сумнѣніе ще са отнесе.»

Доста е за нашитѣ читатели да знаятъ че «Вѣкъ» са печата въ типографіѣтѣ на «Фаръ дю Босфоръ» и тѣ ще си съставятъ понятіе отъ дѣ грѣцкытѣ листове черпатъ своитѣ свѣдѣнія за нашитѣ работы и съ какъ цѣль имъ е прѣдадено горното извѣстіе, за расправатѣ на което тѣ толкозъ любопытни са показватъ.

— Получихмы еще два прѣписа отъ протесты против отъ събранието отъ 2-й Мая, отправены до Н. Блаж. Екзарха единътъ отъ Видинъ и другыйтъ отъ ученицитѣ въ Прага. Тѣзи протесты ный ще обнародуваны въ плуший си брой.

— Събранитѣ до сега помощи за въздиганието на политехническо въ Солунъ училище отъ правителственытѣ чиновници и отъ пѣрвенцитѣ на тойзи градъ възлѣзвали на 22,769 гроша.

— Споредъ в. *Босна* четыредесеть души отъ Визгра и отъ околытѣ села като са вращали отъ единъ панаиръ въ околностьтѣ, влѣзли въ единъ кайкъ за да прѣминатъ рѣкатѣ Ломъ. Вѣрдѣ рѣкатѣ кайкътъ са обрѣнѣлъ, отъ пѣтницитѣ 13 души са избавили, а другытѣ отъ които 6 были Турци и 21 христіане удавили са въ рѣкатѣ.

ОДА

НА 11-ИЙ МАЙЯ.

Природата е красна, усмихната и млада,
Небето се сгѣнѣе и Майя мѣсецъ влада,
О, хубавъ е свѣтътъ!

Поля се разцвѣтели, гори се разшумили,
Зефири хладни вѣѣтъ, цвѣта и ружи мили
Мирішатъ и цвѣтатъ.

Кристалнитѣ потоци шумятъ си изъ долини,
И птички чуруликатъ, и славеи въ градини
Си пѣѣтъ съ милѣнъ гласъ.

Невидимъ ангелъ хвѣрка, и пръска обаяніе,
На врѣдъ е лѣно, чудно и пълно съсъ сияніе
И драго околъ насъ.

По кой е тосъ мигъ днеска екливъ, могущъ и ясенъ
Въздуха кой оглуша въ тоя часъ прѣкрасенъ
И пѣленъ съ тържество?

Та кой го днесъ изда а съсъ толко грѣмъ и слава
Цѣлъ крайща най-далечни та съ него се сглашава
И цѣло естество?

Отъ цвѣтнитѣ брѣжища Вѣлтава дѣ се лѣе
Прѣзъ бѣлый, тихый Дунавъ кой волни си люлѣе
Тѣлъ ловецъ и великъ.

Прѣзъ врѣхове балкански бродѣтъ дѣ царува,
До Бѣло мѣре даже що гордо се бунтува
Да; днесъ народи братски по духъ, языкъ и плѣме
Двамина братя славятъ, два праотци голѣми
Въздвигатъ имъ хвала!

Съсъ пѣсни, съ ликуванья въсторга си являватъ
Взаимно се здравеватъ и задружно вѣнчаватъ
Сѣ сащитѣ чела.

Кои сѣ тия мѣжіе до толкова любими
Съсъ толкоѣ славенъ споменъ, та пѣлни тѣхно име
Вси крайщи и сърдца?

Инѣци мудри, скромни, тѣ слава не сѣ щели,
Но що ли тѣй свѣтливо сѣ днеска заблѣщели
Свѣтитѣ имъ лица?

Било далечно врѣме: възъ мрачна простотия,
Въ невѣжество дълбоко дрѣмала Българія.
И нейни чада тамъ

Билѣ свирѣпи, диви, животъ имъ билъ мрѣтвешки
Наука и напрѣдъкъ и чувства человѣшки
Билѣ незнайни тамъ . .

Безъ книга и безъ писмо тѣ бѣдѣще вѣмали
То въ мракъ се грозенъ кроло възъ който се скривали
И бившитѣ имъ дни

Творецътъ незнайли! Поганци суевѣрни
На богове бездушни възъ капищата скверни
Кланѣли се они.

Тѣй жално недостойно народъ даренъ съ геній,
За работи великы отъ Боги назначеній
Гасѣлъ въ тьма и мракъ!

Какъ двѣ слънца тогава два братя се явили,
Съсъ чувства най-високи се тѣ одушевили
Кѣмъ своя родъ милъ, драгъ.

О! часъ великъ и славенъ! Дѣла имъ се вѣнчаватъ,
И Кирилъ и Методий Бориса вечъ кръщаватъ
И неговий народъ —

И писмена народни тѣ вѣщо сътворили
И божието слово чрѣзъ тѣхъ му го открили
И дали му животъ.

Вси царюве, народи зачули съ удивленіе
Че въ Крум ва дръжава бутнѣли съ посрамленіе
Перунова кумиръ!

И бързо, ненадѣйно лъснѣла България
Възъ нея се щариле божѣ благословия
Наука, зракъ и миръ!

И двата силни братя чрѣзъ грижи безконечни
Съ величие душевно по крайща най-далечни
Разсѣвали свѣтликъ,

Распалено учили ту жители Прѣславски,
Съсъ думи братски, живи, ту плѣмена моравски
Но разуменъ языкъ.

Слушали сияки съ радость ученіе благодатно
Че то било имъ мило и родно и понятно
За тѣхнитѣ души.

И то се вкоренило и плодъ безцѣненъ дало:
Ей десетѣвѣка изъ отъ какъ му е начало
И славно пакъ звучи,

Мизиони души днеска то тѣли и обратява,
На него единогласно хвали Творцу въздава
И цѣлъ Славенскій миръ!

Сѣтъ щитъ непроницаемъ живота ни запази
И вси бѣли враждебни що сполѣтѣхѣ нази
Отбѣлена най-подлъ.

Подвижники безсмѣртни! Нѣ тай ли сѣ причина
За дѣто нашъ народъ не падѣ, не загина
Подъ грозната сѣлба?

Не тѣхното ли име отъ мрѣтвый сънъ вдигнѣ ни,
И тосъ огънъ божественъ нечаканно вдахнѣ ни
За жизнъ . . . за борба?!

Да; въ подвига имъ свѣтли за насъ примѣри има
Отечество да любимъ съ любовъ неугасима
И неговата честь . .

За него да милѣемъ, за него да се трудимъ,
И тѣмъ дѣлата сайна съ кои се толко чудимъ
И ний да вършимъ днесъ.

О, сѣики великѣи! . Свѣтила лжезарни
Съсъ вази се гордѣе родътъ ви благодарни
Отъ вази възроденъ

И нека чуй вселенна чрезъ нашытѣ ликуванья
Чия се пѣятъ слави съсъ пѣсни, съ въскликванья
И съ вѣнци тоя день!! . .

Сопотъ, 12 Майя 8 5. И. Вазовъ.

†

Българската наша черква имѣ злочестинѣтѣ въ крайтъ на миналыйтъ мѣсецъ и въ началото на текущій въ разстояніе на 8 дена да изгуби двамина отъ своитѣ достойны членове, най старыйтъ по годины и по заслугы, свето-търновскаго Илариона и най младыйтъ по годины и по рѣкоположение свето-ловчанскаго Діонисія.

Скапы сѣ жъртвытѣ които подноси млада та наша черква, и тежката нейна судбина става по тежка чрезъ това лишение, но такъ угодно Богу быть, судбы Его неиспытаны.

Блаженнопочившійтъ свето-ловечкый г-нъ Діонисій са прѣставилъ на 29 й Майя на възрастъ 35 годишенъ. Съ неговѣтѣ смѣрть българскыйтъ народъ загубва единъ достоинъ пастырь и ревностенъ дѣецъ по просвѣщението, а българската черква единъ младъ, просвѣтенъ Іерархъ, който, пѣленъ съ нравственны силы, обѣщаваше да упражни достойно въ нейнытѣ нѣдра архіерейскѣтѣ си дѣятелность за нейното утвърждение же и прѣуспѣване.

Роденъ въ градътъ Берковецъ бывшій въ мірѣ Евстатій, въ монашествѣ же Діонисій, училъ са п рво въ Берковецкото а по-лѣ въ Софійското училище, и посвѣтенъ въ діяконство отъ Прѣосвященнаго Доротея, той е продъжавалъ своето ученіе и въ Цариградского Българско на Фенерь училище повече отъ двѣ годины подържанъ отъ сина на си. послѣ съ него пакъ прѣдстоянѣ е постъпилъ въ Българскѣтѣ семинаріѣ дѣто отъ сѣщаго подържанъ е свършилъ курсътъ на духовното си ученіе.

По завращанието си изъ Сърбіѣ г. Діонисій учителствувалъ за малко врѣме въ отечеството си Берковецъ, до когато прачисленъ въ архіерейскѣтѣ кандидатура на Българскыйтъ Екзархатъ и избранъ за пастырь отъ Ловечкѣтѣ Епархіѣ, рѣкоположе са въ Цариградъ за митрополитъ Ловечкый, и управлява духовно тѣзи Епархіѣ близу двѣ годины.

Слабъ въобще въ здравието си г. Діонисій по належащата пастырска длъжности, тая пролѣть по празницытѣ на Въскрѣсеніе Христово отишелъ въ Орханіе, градецъ въ Екзархіѣтѣ му и тамо са разболѣва отъ въспаление на дихателныгѣ органы и въ кръвоблюдение отъ това дохожда до крайно изнемощение. При текнитѣ са отъ Софіѣ, Плевенъ и Копривщицѣ доктори малко могли да му помогнѣтъ.

Но архіерей Екзархъ та заповѣдва по телеграфа на Св. Софійскаго Мелетія да вземе съ себе си градскыйтъ докторъ и да иде въ Орханіе да прѣстои за лѣкуванието на болныйтъ ако има възможность да го прѣнесе въ Софіѣ да си лѣкува. Заповѣдта бы тщательно испълнена, но и въ Софійскатѣ Митрополіѣ совокупныгѣ усилія на докторытѣ не принесли никоѣ полза, и тъй на 29 й Майя часътъ на 8 3/4 Свето-Ловечкый г. Діонисій прѣдалъ Богу духъ. Така угасна прѣждеврѣменно многоцѣнного саществование на достойныйтъ Іерархъ, угасна като пламъкътъ на прѣгорѣлѣ глѣвнѣ прѣди да разлѣе всичкѣтѣ очакванѣ свѣтлинѣ и измѣри животъ на възрастъ цвѣтущъ.

Прѣнесенъ въ събориѣтѣ черквѣ и опѣтъ при стечението на многобройно множество по заповѣдь пакъ отъ Екзархіѣтѣ, тѣлото на покойныйтъ са прѣнесло тържественно въ Ловечь на погребение. Трогателно было туй печално шествие. Св. Софійскый прѣдружевъ отъ доста священницы и духовны лица е съпроваждалъ тѣлото на упокоенныйтъ си събратъ. На всякѣдѣ отъ дѣто минали, както въ Орханіе, въ Плевенъ и по всичкытѣ села народътъ съ плачь посрѣщалъ и съ плачь испращалъ покойныйтъ пастырь. На 31 й Майя ако и да пристигнали въ Ловечь вечеритѣ доста късно, всичкото благочестиво население го посрѣщнѣло край градътъ съсъ свѣщи и кандила.

На сутриньтѣ 1-й Юнія подпръ архіерейскѣтѣ службѣ и исказванието на нѣколко слова, въ черквѣтѣ св. Богородицѣ, прѣнесъ са и са погрѣбѣлъ въ нартѣкѣтѣ на митрополитскѣтѣ черквѣ св. Недѣлѣ.

Овдовѣвшата Ловечка Епархія облѣчена днесъ въ черно, жалѣе за любимыйтъ си пастырь и въ сълзы колѣнопрѣклонно възсилава молитвы и моленія къмъ Всевышняго по всичкытѣ черквы за да іѣ сполоби и за напрѣдъ съ добъръ сѣятель на благочестието и да упокои духътъ на прѣставленныйтъ съ духоветѣ на праведнытѣ.

Съ голѣма скрѣ са научаваме, че единъ отъ съученицитѣ ни — Петръ Николовъ — на 19 год. възрастъ, прѣселилъ са въ вѣчность на 24 Майя.

Покойния, роденъ отъ Жеравна и ученикъ отъ V-ий класъ въ тукашното училище, оставя на родителитѣ си въ наслѣдство да проливатъ неутѣшно сълзи; на другаритѣ си — голѣма скърбь, и най послѣ на народа ни — загубата на единъ членъ, който да саше надѣжда за достоенъ бѣдѣщи работникъ въ народното поприще.

Ние чувствуваме дълбоко тази загуба, и въ знакъ на голѣмата ни къмъ покойния любовь, отправяме му послѣдното си Сбогом съ думитѣ: *вѣчна ти памятъ* друже нашъ Петре. *Лека ти прѣстъ.*

Ученицитѣ отъ V-й классъ.

Пловдивъ, 7 Юния 1875.

— Споредъ най новытѣ статистически изслѣдванія, Лондонъ има пространство 7 0 англійски квадратни мили и жители около 4, 0 .000. Ф... цѣлѣ на съединеното царство — Велика Британія живѣятъ повече католици отъ колкото въ Рим, повече Шотландци отъ колкото въ Единбургъ, столицѣтѣ на Шотландіѣ, повече Ирландци отъ колкото въ Дублинъ, столицѣтѣ на Ирландіѣ, и повече Евреи отъ колкото въ всичкѣ Палестина. Пристанището на тойзи удивително голѣмо събиратъ са 1000 кораба съ около 9 0 души. На всякои петь минуты са раждѣ и на пои осмь умира едно человѣческо сащество. Лондонската поща раздава въ годинѣтѣ 28 милиона писма. Всякѣ годинѣ са правятъ новы пѣтища на 28 мили и 9,000 кѫщи. Въ каталозитѣ на полицѣтѣ има записани 1 0,0 0 злодѣйци, а трета часть отъ злодѣйствата въ Англіѣ се правятъ въ Лондонъ. Странноприемницитѣ и бирниците Лондонъ, ако са нареждѣтъ една до другѣ на... ще занемѣтъ едно пространство отъ 73 англійски мили!

БЛАГОДАРНОСТЬ.

Клонътъ, отъ Бѣл. Бл Братство «Просвѣщение» изеявя най сърдечна благодарность на долнописаните наши сънародници въ Александрія, Египетъ и отстранени толко мѣсто незабравиле вуждите на отечеството си и рода си.

Постѫпката на тѣзи наши родолюбци, които горя отъ сѣкѫ похвалѫ, ный желали бывше да дадо такво пожертвуванѣ послужаше за образецъ и на другы наши сънародници.

Ето и имената на родолюбцитѣ подарители:

Г-нъ Панчю Мѫлчкувъ	отъ	Копривщица
,, Теод. И Душановъ	,,	,,
,, Рали П. Мѫлчкувъ	,,	,,
,, Теод Ф. Терзіевъ	,,	,,
,, Душко А. Гиневъ	,,	,,
,, Искрю Г Шюлевъ	,,	,,
,, Тодо ъ С. Душановъ	,,	,,
,, Х. Кочю Костеновъ	,,	Щипско
,, Иванъ Брайковъ	,,	Копривщица
,, Атанасъ Ц Русековъ	,,	,,
,, Хр. И Арѣхировъ	,,	,,
,, В. Н. Сѫмжоолу	,,	Търново
,, Гавриилъ П Делчовъ	,,	Копривщица
,, Пенчю П Драгыйскы	,,	,,
,, Андонъ Стоевъ	,,	Казанлѫкъ
,, Никола Н. Брайковъ	,,	Сливенъ
,, Димитъръ Ивановъ	,,	Пиротъ
,, Стоянъ П. Душановъ	,,	Копривщица
,, Ангелъ Николовъ	,,	Кюстендилъ
,, Иванъ Бихировъ	,,	Панагюрище
,, Димитъръ Стефановъ	,,	Разлогъ
,, Стоянъ В. Душановъ	,,	Копривщица
,, Цоку Танчевъ	,,	,,
,, Петку Костувъ	,,	,,
,, Лука Брайковъ	,,	,,
,, Бойку П. Драгыйскы	,,	,,
,, Кучу Т. Драгыйскы	,,	,,
,, Георгы Стойковъ		
,, Цоку Герасимъ въ		
,, Никола Пенчовъ		
,, Иванъ Николовъ		
,, Михаилъ Костувъ		
,, Пену Генчювъ		
,, Ею Матевъ		
,, Геру П. Калайдскы		
,, Иванъ Сѫлчевъ		
,, Пенчю П Герасимовъ		
,, Ланчю Т. Биколаровъ		
,, Евтимій Х Димитровъ		
,, Мартинъ Сѫлчовъ	отъ	Панагюрище
,, Х-жи Христо	,,	Самоковъ
,, Иванъ Стояновъ	,,	Мраково
,, Георгы Стойковъ	,,	Берою
,, Георгы Минковъ	,,	Клюферъ
,, Х-жи Атанасъ	,,	Битоля
,, Яни Костадиновъ	,,	Копривщица
,, Карафоолу А. Вольотинъ		

Събрано всичко франка

Цариградъ, 8 Мѫй 87 .

За Настоятелството

Писарътъ З. П. Градинаровъ

ИЗВѢСТИЕ.

Понеже азъ, долоподписанній, заправлението на тукашната моя ... ска кѫща, кой приди управляваше ... П. Золотовичь, и който заминувамъ за Цариградъ, явѫ съ това на всичкыте пріятели, които може да имать задаваніе съ него, да побрѫзатъ да дойдѫтъ смѣткыть и то най кѫсно до крайна идущійтъ мѣсецъ Юній т. г.

Пловдивъ, *Д. П. Золотовичъ*

19/31 Маія 1875.

Имаме честь да обявимъ на Честито Общество че отворихме въ Царигр... Спедиціонерска кѫща за пріемване и пращаніе на стоки по сухо (съ жѣлѣзница) и по море (съ Параходи) на названіето.

«ФИЛИПЪ & РАЙНОВЪ

Повѣреніето което имаме отъ ... компаніи, опитностьта, строгостьта и исполненіето на дѣлата, и по възможности ефтината услуга, ни насѣрдчаватъ да ся препоръчаме на довѣріето на ... добройнитѣ ни пріятельски заповѣдници.

Писалището ни ся намѣрва на ... Капусу, Мехмедъ Расимъ Паша ... на земната етажа до египетската ...

Долугодписанныя търси мѣсто за учитель. Той отъ гимназическытѣ предмети най добрѣ може да преподава математиката и Исторіята. Които отъ ... таемытѣ общины са нуждае отъ такъ ... учитель, нека са отнесе за споразумѣніе до сѫщія въ Търново.

Иванъ Пано...

— Спомоществователь ли си на ... дѣкъ?

— Да.

— Платилъ ли си спомоществованието?

— Не.

— Че за какви чемери сѫ на ... лѣкъ такивъ спомоществователи, ... заешь че безъ пары вѣстникъ не из...

— Знаѣ ами... *(и са почесва въ ...)*

— Е! съ *ама* може ли «Напрѣдъкъ» ... вѣрви напрѣдъ?

Тойзи е въпросътъ който ный задаваме на наши-тѣ читатели, и ако тѣ го не ... до крайтъ на Юнія, ни «Напрѣдъкъ» ... скъси пѫтьтъ за напрѣдъ!

Въ печатницата на В. «Напрѣдъкъ» у Д. Арамиана.